

جنتي سيند

ساده حيدر خيل

Ketabton.com

زه خو ځكه په سُجود يمه په ځان كې
چې خبر دې له وجود يمه په ځان كې

ستا وصال مې امتياز د پيداينست دى
بس په دې ټكي مسعود يمه په ځان كې

نيمگړتياوې مې په گوتو نه پتېږي
پوهېدلى په كمبود يمه په ځان كې

يو صوفي بل مې مُلا په چار بند و كړو
ستا د شان هسې نَمود يمه په ځان كې

كه بنده ساده د رب ومه نو بيا خو
زه له هر څه نه بهبود يمه په ځان كې.

۱۳۹۰/۰۵/۲۰

يولسم پېشمې / حيدرآباد / خوست

چا که ومانه پیغام د محمد (ص)
نو حاصل یې کړو انعام د محمد (ص)

خدايه! ته یې کړې په خوب کې را حضور
چې کلام مې شي کلام د محمد (ص)

که څوک غواړي چې روغ تېر شي پر صراط
گام دې کېږدي خو پر گام د محمد (ص)

دا غزل دی رهنما د هر سړي
چې مې ولیکه په نام د محمد (ص)

که څوک تمه د بخشش لري ساده
نو کوي دې احترام د محمد (ص).

۱۳۸۴/۰۹/۲۷

حیدرآباد

د وسپنې له زړونو آيېنې جوړوم زه
د شيخ كه اجازه وي ميخاني جوړوم زه

د بنكليو د مخونو مې تل كړې تلاوت
له تورو تورو سترگو يې تسپې جوړوم زه

د تېرو لارويو چې پرې جوړه وي دمه
د ژوند په لويه دښته كې چېنې جوړوم زه

په غوږ كې يې ويلي راته پته دي انا الحق
د مينې له منصوره فلسفې جوړوم زه

په زغرده خولگۍ غواړم له هغې ځنې ساده
تر څو پورې به چل ول او پلمې جوړوم زه.

۱۳۸۴/۰۹/۰۸

حیدآریاد

د هجر لویه شپه ده اسویلی مې خولې ته راغی
څه سترې سترې کپړمه زړگی مې خولې ته راغی

چې سترگې د بنولاندې ساقې کړلې راپورته
په خوله مې گوتې کېښولې غورزی مې خولې ته راغی

د سوي زړه حالات مې ورلېږل چې لږ خوراشي
ریبار مې رابللو خولالۍ مې خولې ته راغی

د ښکلو له ستمه مې فریاد کله منلو
خو کله چې ستي شومه زگړوی مې خولې ته راغی

لا تېرې د خزان سپېرې سپلۍ نه وې ملگرو
ساده ورته حیران یمه سپرلی مې خولې ته راغی.

۱۳۸۴/۰۹/۰۸

حیدرآباد

يار مې د مينې په خبرو باندې روږدی کړمه
لکه ماشوم يې په شکرو باندې روږدی کړمه

فکر مې نه وي رانه وشي چې عادت مې نه شي
رقيب د ځان سره په غورو باندې روږدی کړمه

ټوکړی مې تشه شوه ورځم چې راته ډکه يې کړي
ډبريې بې وخته په گورگورو باندې روږدی کړمه

سپينه ويناد هر سړي په وړاندې خوند راکوي
خدای (ج) زورور په زورورو باندې روږدی کړمه

د پاکې مينې د بېلتون شيبې اوږدې وي ساده
په نيمو شپو کې يې سندرو باندې روږدی کړمه

۱۳۸۴/۰۹/۲۷

حيدرآباد

د چاله سترگونه گنا خاڅېري
د چاله سترگونه حيا خاڅېري

څه به صفت دهغي مخ کومه
شيدې خو پرېږده ترې رڼا خاڅېري

زخم د زړه مې پرون وگنله لو
لکه زړه کوټه نن بيا خاڅېري

شونډې يې سل واړه ترشاتو خوږې
له نرمې ژبې يې رښتيا خاڅېري

شکر په دې ساده چې ووري پردوی
د دوی له مخه هم پرتا خاڅېري

۱۳۸۴/۱۰/۲۰

د لوی اختر لومړۍ ورځ، حیدرآباد.

لږ په خبره پوهول پکار دي
د وخت پندو ته خو غزل پکار دي

د زړونو هار دي که پکار وي نو بیا
مور ته تارونه د اور بل پکار دي

بې روحه نه یو د لاشونو په شان
څه بدلول خود ازل پکار دي

خلک غرقېږي د پیسو په سیند کې
د خوبولو وینښول پکار دي

د یار نامه چې اخیستلی نه شو
په دې حالاتو هم ژړل پکار دي

ویره له نرخه د وتوده ساده
کنه له کلي نه وتل پکار دي

۱۳۸۴/۱۰/۲۴

حیدرآباد

گورمه هنداره کړلېچونو کې
وینم دې نگاره کړلېچونو کې

اېخوا دېخوا تلې نه شم له ویرې نه
ناست یمه له ډاره کړلېچونو کې

زورد مزلونو مې اوبه اوبه
لرې یم له ښاره کړلېچونو کې

یار د محبت د غرونو شاته دی
اوړي ځکه لاره کړلېچونو کې

خلاص به دې ساده له غمه نه شي بیا
پام کوه سالاره کړلېچونو کې

۱۳۸۴/۱۰/۲۷

حیدرآباد

د ځان د پېژندلو وسیله ورسره نشته
د بیا ژوندي کېدلو عقیده ورسره نشته

منم چې د زړګي خونه یې تشه توره نه ده
شیطان ورسره شته خو پرېښته ورسره نشته

زاهد له میکدې ځنې راووتو روان شو
حیران ورته په دې یمه پیاله ورسره نشته

د ژوند د اخیستلو طریقه یې ده په لاس کې
د ژوند د ورکولو طریقه ورسره نشته

په قهر د ساده په مخکې تېر شوې خور قیبه!
نصیب دې زورور دی چې لېنډه ورسره نشته

۱۳۸۴/۱۱/۱۲

حیدرآباد

دومره پوهېږمه چې نه پوهېږم
ځکه ژاپړمه چې نه پوهېږم

په دې پوهېږمه چې نه پوهېږم
ولې غږېږمه چې نه پوهېږم

ځوانه ځوانۍ کې د بوډا غوندې يم
دې ته ځورېږمه چې نه پوهېږم

د ځان په اړه ترې پوښتنه کوم
څه له شرمېږمه چې نه پوهېږم

لا چې معلومه راته نه ده ساده
لا به سترېږمه چې نه پوهېږم

۱۳۸۴/۰۱/۱۵
حیدرآباد

ستا په سترگو کې بنکارې د زړه کانی
ته به وایې ترې نه ښه دی د غره کانی

ما گلاب درته د مینې په نوم راوړ!
تا په لاس کې دی اخیستی په څه کانی؟

نه دوستي نه دوښمني راته پکار ده
نه زړگی له چانه غواړمه، نه کانی

گرانه یاره اجازه د بوسې راکړه
چې په مینه دې نن ښکل کړم د وره کانی

چا چې نوم د محبت د لته اخیستی
لگېدلی یې پر سرد پنځه کانی

د هجران له سخته غمه ساده ژاړم
ما خوړلی پر تهر دی د ده کانی.

۱۳۸۴/۰۳/۱۱

حیدرآباد

ارمانونه مې ډوبېږي په اوبو کې
لکه لوتې اوبه کېږي په اوبو کې

بې له هجره په وصال کې مرگ د مینې
گل ته گوره چې تویېږي په اوبو کې

د ناپوهو په مجلس کې مې شعرونه
ماشومان دي چې مړه کېږي په اوبو کې

انگي یې په چپنه کې ورنکاره شول
خراغونه هم بلېږي په اوبو کې

ستا په څنگ کې ساده هسې رنګ خوشال وي
لکه شولې چې سترېږي په اوبو کې

۱۳۸۵/۰۳/۱۵

حیدرآباد

هېره شوې مې د ستورو شاعري ده
اوس راپاتې تش د تورو شاعري ده

د ښکلا ملکې زړونه په زور یوول
بس په برخه د کمزورو شاعري ده

د دوښمن کوپړۍ یې راوړې په خورجین کې
څه باتوره د باتورو شاعري ده

د ژوندون په تېرولو کې ولاړ دي
رته^(۱) شوي له سرزورو شاعري ده

د ابلیس په پله روان دي ساده گوره
څه بدرنگه د مغرورو شاعري ده.

۱۳۸۵/۰۳/۲۱

حیدرآباد

(۱) رته: سخته، ورانه، مشکله، خرابه

ناصحہ وارو که دیار سره خبره کوم
لږ انتظارو که دیار سره خبره کوم

زمونږ په منځ کې د دیوال په شانې مه رادرومه
لږې شه لارو که دیار سره خبره کوم

مینہ دیار هم د خدای (ج) مینہ ده خبریې کنه
په دې اقرارو که دیار سره خبره کوم

د دهر غمه! لږ مې خپلې زندگۍ ته پرېږده
شپه په بازارو که دیار سره خبره کوم

له ما ساده سړي نه څه غواړي ریباره ورشه
غر په اغیارو که دیار سره خبره کوم

۱۳۸۵/۰۳/۲۲

حیدرآباد

اشتياق چي ڊبر سڀوا شي
لڀونتوب ترې نه پيدا شي

انتهداد مينځي داده
چي مجنون پکي ليلا شي

هر عاشق لکه ماشوم وي
په ژړا کي په خدا شي

راشه غوڅه مې غړۍ کره
که څه حق دې پرې ادا شي

خوږ اشنا خود ساده دی
خو ساده که د اشنا شي

۱۳۸۵/۰۴/۰۶

حیدرآباد

زړه مې داسې له دلبره رڼا اخلي
لکه ستوری چې له لمره رڼا اخلي

له آدمه تردې دمه جینۍ گوره
کمه نه ده خوله نره رڼا اخلي

د ساقی زړگی چپنه له نوره ډکه
میخوران یې له نظره رڼا اخلي

په اوبو کې یې سپوږمۍ لامبو وهینه
مین ځکه له گودره رڼا اخلي

د جانان د رانه مخ په تصور کې
ساده تل له خپل هنره رڼا اخلي

۱۳۸۵/۰۴/۰۲

حیدرآباد

د مازدېگر په تمه ناست یمه زه
ستاد نظر په تمه ناست یمه زه

چي د حالاتو سمندر شولو مست
د قلندر په تمه ناست یمه زه

یوه بوسه را کره په بیه د سر
د دې کوثر په تمه ناست یمه زه

چي د دوشمن پړاو وړو واپړوي جغ
د داسې نر په تمه ناست یمه زه

اخپر به رسمه زړگي ته دیار
د خپل هنر په تمه ناست یمه زه

ریبار به راشي څه به راوړي ساده
د پیغمبر په تمه ناست یمه زه.

۱۳۸۵/۰۴/۲۸

حیدرآباد

ځان به څنگه سره گلاب ته رسومه؟
دا پوښتنه به ځواب ته رسومه

زړه مې سپين شو د دنيا له ډېره غمه
دغه ستوری به مهتاب ته رسومه

د ضمير په پاچاهۍ کې مې فکرونه
په سندرو انقلاب ته رسومه

په ډيوه کې به د زړه وينې هم توی کړم
شپه د هجر به افتاب ته رسومه

وچې وچې د ساده د نظر شونډې
ستا د بنکلي مخ کتاب ته رسومه

۱۳۸۵/۰۴/۲۸

حیدرآباد

مينه کوي مگر دلبر نه لري
په دغه کار کې پيغمبر نه لري

ايله چې زړه ورباندې خوږ شي د چا
دومره په سترگو کې اثر نه لري

په هره شپه پسې سحروي ضرور
زموږه شپه ولې سحر نه لري

دا برکت د پرمختګ دی زموږ!
ژني جومات پېغلې گودر نه لري

شیطان بې غمه پکې گرځي آزاد
د چاد زړه کلا چې ورنه لري

مزل په سمه ورته گران شي بيخي
د عشق په لار کې چې رهبر نه لري

سړي به کړي لا پخوا وی الوت
له دغې چمه خو وزر نه لري

لومړی به جام د محبت وي د دوی
هله چې څوک پراوړو سر نه لري

ژړا رادرومي د پاچا پراحوال^(۱)
داسې پاچا دی چې عسکر نه لري

اغیار ملگری د رقیب دی ساده
د آیینې شاته جوهر نه لري

۱۳۸۵/۰۴/۲۹

حیدرآباد

(۱): په دې وختونو کې د کرزي ساتونکي عسکر هم بهرنیان و.

چې مې تاته کله هيله شي ملگریه!
هغه هيله مې نهيله شي ملگریه!

هر بې کیلې^(۱) که په کیله کې داخل شي
د ژوند چارې به په کیله شي ملگریه!

ته چې څه کړې واړه بڼه کړې واړه بڼه کړې
خو گيله راته طحويله شي ملگريه !

څوک د مينې بدل نه غواړي له چانه
ياري ورانه له بديله شي ملگريه !

د کعبې د وړانولو په نيت راشي
خو نيمگړې يې له فيله شي ملگريه !

د ساده له زړه نه، نه وځي خبر شه
فاصله که په زر ميله شي ملگريه !

۱۳۸۵/۰۴/۳۰

حيدرآباد

(۱) کيله: زموږ په لهجه کې ليکې - کرښې ته وايي.

ستا د سترگو ميکدې ته سړی لار شي
لکه هو بهو کعبې ته سړی لار شي

تا مني سبا به تا ته هم در درومي
خدايه څنگه بُتخاني ته سړی لارشي

که د سرو زرو محل کې يې ژوندون وي
خو اخبر به هديرې ته سړی لارشي

د دنيا وفادې خپله کړي ورياده
چې د مړي جنازې ته سړی لارشي

د جانان په يادولو ساده گوره
هديرې يا جېلخاني ته سړی لارشي.

۱۳۸۵/۰۴/۳۷

حيدرآباد

پراته پکې د راز يوه خبره ده جانانه
د سوي زړگي چيغه مې سندر ده ده جانانه

نه دم دی نه تعویز او نه بندی د کوم کوډ گرده
په غاړه مې دستاد نامې زغره ده جانانه

بقاد خپلې مینې به مدام له خدایه غواړو
زمانه ډېره کوډ گره جادو گره ده جانانه

ایله راته په سترگو کې مسکی مسکی مسکی شه
رقيب راسره کړې سخته غوره ده جانانه

دنيا به ستا له مخه ساده وگوري په ځان کې
راځه چې آینه یې بې جوهره ده جانانه

۱۳۸۵/۰۵/۰۴

څړینی / خوست

د بې نیازه یار له وجې یم بې نیازه
ستا په ناز باندې پوهېږمه غمازه

د یو خو شېبو لپاره به هم ورک شي؟
که تر مرگ به راسره یې سوزگدازه!

دا خو ستا د لېونی مینې اتردی
په هر خای کې چې لگیا ومه بې سازه

که هر خودې پتوم کله پتېرې
ولې ولې خرگندېرې پته رازه

زړه مې ستاله ډېره غمه مرغزی شو
د پرهر خوله یې نیولې مدام وازه

خپل منزل ته په هوا ساده روان دی
هم په وینه هم په خوب کې بې پروازه.

۱۳۸۵/۰۵/۰۴

د صاحب گل فرهاد هجره / کتبا سري کلی / خوسته

زه پوهېږم چې مین د ستا دروېش دی
خو زگی یې په تحفه کې درته پېش دی

تا چې سترگې کړې را پورته رقيب راغی
خداى (ج) دې خير کړي د ازل د برخو وېش دى

له دانې نه سرد ونې را څرگند شو
راوتلى يې له ځمکې څخه نېش^(۱) دى

زه به خود وم په مينو کې وتلى
چې په بڼکلو باندې تېر د هغې شېش^(۲) دى

د ساده اشنا ته ورشه اې ريباره!
ورته وايه چې په سوچ کې دې همېش دى.

۱۳۸۵/۰۵/۴

حيدرآباد

- (۱) اصل ليکنۍ بڼه يې په بڼين سره (نېش) ده خود قافيې دار تياله مخې په پورتنۍ بڼه ليکل شوى؛ هيله ده چې د لوستونکو په ورته پام شي.
- (۲) شېش: زموږ د لهجې ويوکى دى چې دغه ماناوې لري؛ جرت، روب او دېدبه.

په څه کار پسې مې تلى د زړه باز دى
له گوگله مې وتلى د زړه باز دى

د دنیا لومې يې پنبې وزر مات کړې
له هر چا يې چې نیولی د زړه باز دی

ستا د حسن د مرغیو لارې څاري
په هوا کې درېدلی د زړه باز دی

چې په کار کې دې پکار نه شي ملگریه!
بیا دې څه لره ساتلی د زړه باز دی

د مقصد عنقا به ژر ساده ته راوړي
تر اسمانه يې ختلی د زړه باز دی.

۱۳۸۵/۰۵/۰۹

حیدرآباد

د مینې په خبره باندې ژر سړی پوهېږي
جانان چې مرور شي په دې هر سړی پوهېږي

د زرو په مثال دی زړه خوندي ساته په زړه کې
د زرو په قیمت باندې زرگر سړی پوهېږي

د رازو نیاز خبره هر سړي ته د یار مه کړه
د مینې په رازونو پیغمبر سړی پوهېږي

د وخت په سمندر پسې یې راولی مستي کړي
په دې ډول کارونو قلندر سړی پوهېږي

د فن د نېرنگۍ به مې تایید پخپله وکړي
ایله بیله که لښکي په هنر سړی پوهېږي

د ښځې په کارونو کې د ښځې پوهه ډېره
د نر سړي په کار کې ساده نر سړی پوهېږي

۱۳۸۵/۰۵/۱۰

حیدرآباد

نن مې هریو د اروا پر اوږو باردی
که رقیب دی که غماز دی که اغیار دی

هم په دا به يې سوري زړگي دوربين شي
چې خوړلي يې په زړه د مينې خاردي

ستاله سترگونه مې واړه لرې باسي
که مې کوردي که مې کلي که مې ښاردي

د مجاز و حقيقت ته حيرانېږم
په انکار کې يې راغلي پټ اقراردي

اوس په خلکو کې د ستا په نوم يادېږي
ستا ساده د ستا ساده دي د ستا ياردي.

۱۳۸۵/۰۵/۱۰

حيدرآباد

په هر دم کې اشارې راكوي ته
كله ورځې كله شپې راكوي ته

زه به هم شمه له دوه جهاننه تېر
که د شونډو دوي پيالې راکوې ته

چې راوگوري اوبه شمه اوبه
منځ چې واړوي لمبې راکوې ته

په وړو کي د نياگۍ کې مې د زړه
لويې لويې نندارې راکوې ته

پکې وينمه رنارنارنا
چې د اوبسکو خوډېوې راکوې ته

په يو شعر کې وي رانغښتې د ساده
که کتاب د فلسفې راکوې ته

۱۳۸۵/۰۵/۱۱

حیدرآباد

ستاد سترگو له ساقیه قربانېږم
اشاره وکړه لالیله قربانېږم

هر سهار له مرگه بيرته راژوندی شم
هر ماښام له ماښاميه قربانېږم

د ستا نوم چې راته واخلي پسې تنبتم
له جينۍ او له ژنكيه قربانېږم

د وصال په سببونو کې حساب دي
له گودره له منگيه قربانېږم

بوی د زلفو رنگ د شونډو ويې اخيستی
له گلونو له سپرليه قربانېږم

ستا په مينه کې غمې د سليمان شو
د ساده زړه له غميه قربانېږم

۱۳۸۵/۰۵/۱۳

حیدرآباد

نشه نشه د مينې بنگې نشته
سپينه غړۍ دهغې دنگې نشته

لکه ځواني د يار چې خداى (ج) ته رسي
ونې به وي خودومره دنگې نشته

هره جينۍ د خپل عاشق معشوقه
زما په فکر کې بدرنگې نشته

کېسې د يار دي چې رقيب ته يې کړم
زما خبرو کې خودرنگې نشته

دا خودستور دى چې سپرى شي ملنگ!
گني نو چاوي؟ چې ملنگې نشته؟

لکه شاعريې چې له خدايه غواړي
دلته ساده نودومره چنگې نشته

۱۳۸۵/۰۲/۰۷

حيدرآباد

چې ستا په ياد باندې لگيا شي زړگى
له خپله ځانه هم وړيا شي زړگى

کله ساقی کله مُلا شي زړگی
کله مین کله اشنا شي زړگی

لکه په خوب کې چې الوت وکړي څوک
ستا په لېدو مې په هوا شي زړگی

د ستاد سترگو تصور کې اشنا
له ډېرې مینې په گدا شي زړگی

باران چې ووري ځمکه مینځي ساده
په ډېرو اوښکو هم صفا شي زړگی.

۱۳۸۵/۰۶/۱۷

حیدرآباد

کله زه شي کله ته شي کله دی شي
دا نازونه د یار کله سړی وږی شي

د بېلتون له سخته غمه سړی گوره
يا ملنگ شي يا شاعري يا لېونی شي

بيا د غره سوری کول ورته اسان وي
چې په زړه باندې سړی سوری سوری شي

کلی کور به سړی پرېږدي لري لري
خو ملگرو څوک جانان کله پرېښوی شي

په دې کار کې هېڅ ریا د رشتې نشته
پردی خپل شي خپل په مینه کې پردی شي

دا نړۍ تنکی غوټۍ د سره گلاب ده
خو په لاس کې د ساده غریب ازغی شي

۱۳۸۵/۰۶/۲۲

حیدرآباد

چې اشنا زما تر څنگ نه وي ملگرو!
هغه ورځ د ورځ په رنگ نه وي ملگرو!

په روغ زړه د عاشقۍ خبرې نه شي
چې خوړلی یې خدنگ نه وي ملگرو !

مخ د یار به مخامخ پکې ښکارېږي
که هنداره د چا زنگ نه وي ملگرو !

بې تاثیر به له شعره پاتې نه شي
په سینه کې یې که سنگ نه وي ملگرو !

د ساده په خبر به پاتې وي په لار کې
په کوم چا کې چې غورځنگ نه وي ملگرو !

۱۳۸۵/۰۲/۲۹

دوه سرکه - حیدر خېل - خوست.

ستا د راتلو په انتظار کې گوښی ناست یمه زه
لکه ملنگ په لویه لار کې گوښی ناست یمه زه

ژوند د بازار غوندې په راکړه ورکړه گرم وي، خو
پرتله له تا د ژوند بازار کې گونښی ناست یمه زه

د گل پر پانه د شبنم سترگی خلور شوې خلور
د ارمانونو په گلزار کې گونښی ناست یمه زه

زما د زړه په آیینه کې به یې مخ ته کتل
نن یې په کلي او دیار کې گونښی ناست یمه زه

د شاه شهید د نادر خان تپې په خوا کې ساده
د خویارانو په بندار کې گونښی ناست یمه زه.

۱۳۸۵/۰۷/۲۷

۲۷ مېشمنی / د شاه شهید زیارت ترڅنگ / کابل.

د گل گوزار مې هم پېرزو نه شي په تا جانانه
اظهار د مینې رانه پاتې دی په دا جانانه

ته خو پوهېږې چې رقيب غماز بيدار وي مدام
د گلو وږم شه رادومه په هوا جانانه

د محبت رازونه پټ ساتلى نه شي هېڅوک
پروايي مه کړه که خبره شي دنيا جانانه

راځه چې غره ته شو په منډه منډه روان
توپير ورک شوى دروا و ناروا جانانه

ساده له ډېرې رنگينۍ نه ساده شوى دى بيا
د ستا په نوم باندې سندرې وايي بيا جانانه

۱۳۸۵/۰۸/۰۵

حيدرآباد

له خپل ځانه په هجرت کې يم جانانه
ستا د سترگو مملکت کې يم جانانه

نور له هر څه نه آزاد يم خو تاته
بندي شوی په حاجت کې يم جانانه

نه د مال په څه خبره باندې اړ يم
نه د ژوند په ضرورت کې يم جانانه

ستاد عشق په توره مې او نه ژوندي يم
نه ولاړ نه په رحلت کې يم جانانه

ما ساده درسره بوځه چې آزاد شم
د صورت په ايسارت کې يم جانانه

۱۳۸۵/۰۹/۱۷

حیدرآباد

تاته دروگورم نظر اوبه کړم
ژوند مې د مینې پر گودر اوبه کړم

اخبر له چانه گيله وکړي سړی
د سپينې واورې غونډې لمر اوبه کړم

تندې اخيستي د پرديو کلتور
زه به کابل که پېښور اوبه کړم

باران باران شه راوړېږه پر ما
چې د ارمان پټی مې ژر اوبه کړم

پرېږده چې ورک شم د وريخې غونډې
پرېږده چې ترې سمندر اوبه کړم

که لږ مې پرېږدي رنگينۍ ته ساده
درسته نړۍ به په هنر اوبه کړم

۱۳۸۵/۰۹/۲۲

حيدرآباد

تاوان لرمه مگر سود نه لرم
لاواکمني په خپل وجود نه لرم

ستاد نظر کموالی ډېر دی اشنا
پرتله دې نه بل کمبود نه لرم

ژوندون په کلي کې بیا ځله کوم
د قام لپاره چې بهبود نه لرم

زما سپنه به هم کېندلې وی چا
شکر چې غرنه یم زمرود نه لرم

کانه د ټن د غره^(۱) ترې بڼه دی ساده
تندی که یار ته په سوجود نه لرم.

۱۳۸۵/۰۹/۲۲

حیدرآباد

(۱) ټن: یو غرنومېري چې زموږ د کلي شمال لورته پروت دی.

که خاندېرم که ژاړېرم خو سوزېرم
د ډېوي غوندي بلېرم خو سوزېرم

که د یخ په بڼه واوړمه خو یخ شوم
که په اور باندي بدلېږم خو زېږم

ژوند په څنگ کې د سپوږمۍ او ستورو نه شي
ځم د لمر خوا ته ورځېږم خو سوزېږم

لکه پانه په وجود پورې دې بنځ یم
ستاله تنه چې بېلېږم خو سوزېږم

ما وې ژوند په ساد توب کې دی ساده شه
ورځ تر بلې ساده کېږم خو سوزېږم

۱۳۸۵/۰۹/۲۷

حیدرآباد

اورد محبت خو بې لوگيه وي
ځکه چې بې گازه بې لرگيه وي

بنکلي چي پرېمان زموږ په چم کې دي
خلک به همداسې بي زړگيه وي

ستړی به د حضر^(ع) په شان گرځي بيا^(۱)
ژوند که ترقيامته بهي مرگيه وي

سولوته يې بيا خلک په تېرو وهي
وني چي بهي سيوري بهي پورگيه وي

مينه يې ساده درسره وگڼه
شات يې که درکړې له منگيه وي.

۱۳۸۵/۰۹/۲۷

حيدرآباد

(۱) : وايي چي حضر^(ع) يو چا ته د خپل اوږده ژوند په اړه د ستړيا خبره کړې وه، په پورته
بيت کې همدې خبرې ته اشاره شوې ده.

روان د ځان په گونښي لاريمه زه
د ملایکونو نه هوښياريمه زه

د ستاد مخ په لمبو سوی لوی
د ستاد شونډو هم حقدار یمه زه

په سپینه ورځ د ستورو شمېر کومه
خلک دې وایي چې وزگار یمه زه

سودا چې وکړمه نو بېرته به ځم
دلته راغلی له بل ښار یمه زه

کله تیاره کله رڼا وي ساده
په دغو لومو کې اېسار یمه زه.

۱۳۸۵/۱۰/۲

حیدرآباد

چې پروڼ مې دی لېدلی نن مې هېر دی!
نو ارمان مې د لېدلو ولې ډېر دی؟

ستا د حسن انداز ده ډېره گرانه
نه په ناف دی نه په تول او نه په شمېر دی

د ارمان پوره کولو چل یې هم زده
خیر دی خیر دی که د زړه په وړلو شېر دی

څوک افتاب شي څوک مهتاب او څوک شهاب شي
دغه من دی دغه پاو دی هغه سپر دی

ستا په نام دی له خپل کوره راوتلی
ستا په مینه کې ساده له هر څه تېر دی.

۱۳۸۵/۱۰/۱۰

حیدرآباد

ستا په اراده کې یم جانانه زه
پت په دې پرده کې یم جانانه زه

گرځمه له تاسره چکروهم
ناست که په کوټه کې يم جانانه زه

ستا دمخ له وړانگو څخه وړانگه يم
ستا په رابطه کې يم جانانه زه

اې خواله د پواله څه شى نه وينم
خومره په خطره کې يم جانانه زه!

ورک رانه په ځان کې شوې حيران يمه
تا وې په ساده کې يم جانانه زه.

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

حیدرآباد

د گلو کر کې ازغي خپله کېږي
کرد مالي په خوښه کله کېږي

زه که گيله کوم خپه چې نه شي
خواره اشنا گيله له خپله کېږي

د امتحان په غټو غټو کانيو
د يار تلل د ژوند په تله کېږي

ډار مې له تکې تورې شپې نه، نه شي
ډار مې د ستاله تور اوربله کېږي

مينه چې سرته رسېدلی نه شي
ساده جانانه نو بيا خله کېږي

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

حيدرآباد

نه راځي په ژبه چې اول نه وي په زړه کې
داسې شی خو نشته چې مې تل نه وي په زړه کې

خوک به پېژندنه بیا د گل په څه شي وکړي
خپل که کوم صفت د کوم یو گل نه وي په زړه کې

مياشتې ته ختل به څه ممکن په هغه وخت وي
پورته که اول گوره ختل نه وي په زړه کې

یار چې مخامخ په مخه راشي ځمکه گوري
تیت کاته بیا ولې کړي که غل نه وي په زړه کې

ژوند د ساد توب کوي هونبیار راته ښکارېږي
هسې که ساده چېرته پاگل نه وي په زړه کې.

۱۳۸۵/۱۰/۲۸

حیدرآباد

لگولی مې د زني لاندې لاس دی
ارمانونه اندېښنې دي او وسواس دی

زه به خود ورپسې وينې غورځومه
چې اغوستی يې د سره گلاب لباس دی

ستا خويونه هم په ځان کې راوستی شم
ستا له حسنه مې چې شوی اقتباس دی

د پاچا په ملاتړ کې ملنگانو
هر وخت کړی گران وطن ته التماس دی

ستا ساده پاده نظر زما په زړه کې
پیدا کړی د رنګونو انعکاس دی.

۱۳۸۵/۱۱/۰۱

خیدرآباد

د هغو به څه هنرنه وي په زړه کې
چې له "تا" نه يې خطر نه وي په زړه کې

په گناه کې هم ثواب وي کله کله
خو مطلب چې د چا شر نه وي په زړه کې

د صورت غري په گلوډو سروي
چې په ځان د چا باور نه وي په زړه کې
بې خطرې به ابلېس پکې گرځېږي
که حضور د پاک اکبر نه وي په زړه کې
نو بيا څنگه له بېديا نه ورته راشي؟
د شيانو چې "خبر" نه وي په زړه کې!
نر له نښې څخه څوک شي جوړولی؟
چې پخپله سړی نر نه وي په زړه کې

د لباس په سادتوب کې څه مانا ده؟
هر ساده چې قلندر نه وي په زړه کې!

۱۳۸۵/۱۱/۱۱

حیدرآباد

چې په زړه کې پټ تصویر په سترگو راشي
ستا د حسن یو تفسیر په سترگو راشي

عقله ته هم بې له عشقه پوره نه یې
له پاچا سره وزیر په سترگو راشي

د راتلونکې او د تېر فکر پيدا کړي
چې د لمر سپوږمۍ تغيير په سترگو راشي

د شعور په مرسته گرځه د زړه بازه!
له کړيو نه زنځير په سترگو راشي

چې ساده له خوبه وينښ شم يار ته ورشم
د لېدلي خوب تعبير په سترگو راشي.

۱۳۸۵/۱۱/۲۲

حيدرآباد

وارد کلي که د بنار و نیمه شپه وه
د ډانده راکټ گوزار و نیمه شپه وه

بنايي گنده د دسمال يې خلاصه شوي
د بنگړيو شرنگهار و نیمه شپه وه

ولئ مه ولئ ناري وي په هرلوري
غل پخپله خو کدار و نیمه شپه وه

یو ناخاپه تکه راغله له اسمانه
د بودا پر کور بمبار و نیمه شپه وه

یو جانان په میکده کې بل ساده و
یو ساقی او بل میخوار و نیمه شپه وه.

۱۳۸۵/۱۲/۰۲

حیدرآباد

څنگه به په څنگ کې د حبیب نه وي؟
چا کې چې بخری د تخریب نه وي!

پته د مین به څنگه ولگي؟
لاره کې چې خار نه وي رقیب نه وي!

ژوند به هم د مرو ژوند و په منځ کې وي
چېرته چې اصول نه وي ترتيب نه وي

غم به د ولس له منځه وباسي
غم که په چارواکو کې د جیب نه وي

خدای (ج) که دا خانان هم داسې وپايي
څنگ کې که د خان سره غريب نه وي

مه وایه هېچاته ناروغي ساده
خو دې چې موندلی خپل طبیب نه وي.

۱۳۸۵/۱۲/۰۸

حیدرآباد

په نیمه شپه کې ستاد غم توره چورلکه راځي
د زړه پر کور مې راتاوېږي ژړا ځکه راځي

چې سترگه وڅېږي، سباشي، په خپل کار پسې ځم
چې سترگه ډوبه شي، ما بنام شي، اوربلکه راځي

زه چي په زړه كې خومره وېره هم له ژبې لرم
باور په خداى (ج) كه دومره وېره له ټوپكه راځي

په كومه ورځ كه د جانان سره يو ځاى شمه زه
په هغه ورځ به په لاس بېرته زما وركه راځي

په دې نيمگړې دنيا داسې ژوندون تېر كړه ساده
چي پر بنسټي دې جنازې ته له فلكه راځي.

۱۳۸۵/۱۲/۱۱

حيدرآباد

ستا د عشق په كومه سيمه كې روان يم؟
چي خبر نه په پري نه په انسان يم!

ځان ويجاړ راته بنكارېږي په خپل ځان كې
كه د تن^(۱) د غره په پيڅه كې ودان يم

ستا د پښو تلي به ښکل کړمه زه خاورې
ستا تر شونډو به رسېږمه پېزوان يم

په سندر وپه اتني يمه راغلی
غېږدې پرانېزه چې ستړی يم ستومان يم

نه پوهېږم چې زه څه ومه بيا څه شوم
نه ساده يم نه اغيار او نه جانان يم

۱۳۸۵/۱۲/۲۸

حیدرآباد

(۱) ټن: زمونږ د کلي شمال ته پروت يو غرنومېږي.

خبرې نه کوي د قال په ژبه
راسره مينه کړي د حال په ژبه

حسن په هر ځای کې مظهر دی د عشق
جلال غږېږي د جمال په ژبه

خود به نارې لکه منصور وهي بيا
د عشق خبره ده محال په ژبه

فکر به ډېر کوي، پوهېږي دلته
ديارد کلي هر دېوال په ژبه

نه به نفرت او نه به جنگ وي ساده
که پوهېدی مې کلېوال په ژبه

۱۳۸۵/۱۲

حیدرآباد

په يو نظر دولس چپني وباسي
د زړه له تله اندېښني وباسي

هوا چې بڼه وي گناهونه کوي
چې پرک د تندرشي توبې وباسي

امن امان به ورتنه وایو و په څه؟
حالات مو اوس هم جنازي وباسي
زموږ هېواد لکه ویشتلې مارغه
څوک یې غړی څوک یې بڼې وباسي
خدای (ج) دې له ځینو ځینو ساته ساده
سړی اخیر له گوزارې وباسي.

۱۳۸۲/۰۷/۰۹

حیدرآباد

ولې راته ځیردی د ژوندي په څېر؟
څه عجب تصویر دی د ژوندي په څېر؟
فکړد فنکار به یې په تن کې وي
بټ کې چې تاثیر دی د ژوندي په څېر

عقل عشق شعور سره تړلي دي
جوړ ترې نه زنځير دی د ژوندي په څېر

بيا به په تيارو کې نه ور کېږمه
زړه کې مې تنویر دی د ژوندي په څېر

ستاله د بدبې نه د ساده وجود
مړدی که زهیر دی د ژوندي په څېر.

۱۳۸۲/۰۷/۱۳

حیدرآباد

باشعوره با احساسه لېونی وي
کوم سړی چې ستاله لاسه لېونی وي

ما چې غوښتو لېونتوب مطلب مې دا و
ما وې خلاص به له وسواسه لېونی وي

ساقی راغی د پښتون په باب یې ووي
بې شرابو بې گېلاسه لېونی وي

د رنگونو په لباس کې وي نغښتی
په ظاهر که بې لباسه لېونی وي

سل کتابه د ملایې وي په زړه کې
ساده خلاص له اقتباسه لېونی وي

۱۳۸۶/۰۲/۲۵

حیدرآباد

ستاراتگ زما په گټه تمامېږي
پروا نشته که مې څه تمامېږي

نن دې وخت دی چې د پوهې خراغ بل کړې
د رڼا سپینه سـکـروټه تمامېږي
د پاچا د خزانو پشانې گوره
د زړه زور مې تل په پټه تمامېږي
د حالاتو اژدها راپسې راغله

نه په چيغه^(۱) نه په سته^(۲) تمامېري
خپل وطن کې مو ځولۍ نيولې بل ته
دا کېسه خوډېره غټه تمامېري
ستا په غم کې د مين مټې کېږي شوې
زور د ونې هم په سته^(۳) تمامېري
د ساده د عمر تېلو ته حيران يم
بې ډېوې او بې ډېوته تمامېري.

۱۳۸۶/۰۳/۰۸

حيدرآباد

(۱) چيغه: په څه پېښه پسې ناڅاپي او سملاسي د خلکو داسې لښکروتل چې ډول، ډول تېره

پخه ورسره وي

(۲) سته: يوڅه له منځه وړل. د يوې کورنۍ له منځه وړل.

(۳) سته: د ونې تنه

مجاز له منځه لاړ شي حقيقت پکې پيدا شي
بوسه چې ترې نه واخلم کرامت پکې پيدا شي
ښکلا ته که د سر په سترگو گورې نو خبر شه
د زړه په سترگو گوره چې جنت پکې پيدا شي

تصوير پکې د يار د مخ پوره کله ځايېږي
هنداره چې وره وي نوحيرت پکې پيدا شي

پراود سړيتوب ته يې لا ډېر مزل وي پاتې
د ښکلو په لېدلو چې شهوت پکې پيدا شي

اخير به انا الحق ناره ساده په چيغه وکړي
چې تا ته درنې شي ستا صفت پکې پيدا شي.

۱۳۸۶/۰۳/۱۰

حيدرآباد

د يار غم ته که د غره غوندي زړگی شي
خو اخير له درده وژاړي نری شي

بې له مينې لکه ژوی څلور بولی
چې د مينې شرک يې ووهي سړی شي
زه به خود وایم د يار پر ځای چې زه يم
دی به خود وایي زما پر ځای چې دی شي

ستا د سترگو فکر راشي بې اختياره
که خبره مې په خوله کې وي غورزی شي
له فتنو نه چې پناه غواړي په ژوند کې
يا شاعر شي يا ملنگ يا لېونی شي
چې د دين سلیماني يې نه وي ورک شه
که د سرو زرو په گوتي کې غمی شي

عاشقان به لکه بوی درېسې گرځي
که ساده د ستا په څڼو کې پېری شي.

۱۳۸۲/۰۳/۱۲

حیدرآباد

د مزدور د لاس تهاکې هم گوهر دي
بته لرونکي ته کناکې^(۱) هم گوهر دي

لېونی او لېونی سره پوهېږي
که کېسې کوي کاواکې هم گوهر دي

چې مسکې شي د یار شونډې غوتی گل شي
چې خاموش وي مېړلاکې هم گوهر دي

د سپين مخ په ميکده کې ښکلې سترگې
هم قاصدي هم خوستياکې^(۲) هم گوهر دي

نه پوهېږم د ساده دغه سندرې!
هم ساده دي هم تلپاکې^(۳) هم گوهر دي.

۱۳۸۶/۰۳/۲۲

حيدرآباد

- (۱) کناکې: د جوارو هغه دانې چې په بټ کې گل يا نينې نه شي.
(۲) خوستياکه، خوسياکه، خېسياکه: د خوست په بېلابېلو لهجو کې اباييل - توتکی- ته وايي.
(۳) تلپاک، جمع تلپکان، مونث تلپاکې - ت، په پېش سره: زموږ په لهجه کې معصوم - پاک - او سوتره ماشوم ته وايي.

نه پوهېږم چې زړگی لري سپنه کې
که د زړه په نوم لرگی لري سپنه کې

زه به هم پکې د مينې لمونځ ادا کړم
که د خداي^(ج) په نوم په کورگی لري سپنه کې

په محشر به يې تپوس له ياره وشي
د يار نښه شين لوگي لري سپنه کې

د بشر غوښې مدام پکې پخېږي
ځينې خلک وي دېگي لري سپنه کې

د ساده د هيلو ونې يې کړې لنډې
د خبرو تېرگي لري سپنه کې.

۱۳۸۶/۰۴/۱۱

حيدرآباد

ستا په محبت کې که وگړی وي
نوم يې له تمامې نړۍ وړی وي

شين لکه مزرې په همت اوسي
سر په گروانه لکه سرگړی وي

پښې لاسونه وتري په داسې شي
نوم يې چې زنځير او نه هم پری وي

ناست د تکامل د غره پر څوکه وي
ځان يې په خشاکو حساب کړی وي

پوه يې که ساده په اداگانو شې
سر تر پایه خوږ وي خو بزړی وي

۱۳۸۶/۰۵/۲۴

حیدرآباد

څه چې غواړم هغه نه راکوي ما ته
څه چې نه غواړم هغه راکوي ما ته

کومه شپه به د اسمان فلنگ ته خېژم
کومه شپه به سپینه خوله راکوي ما ته

د ماشوم په خبرمې ژر سره پخلا کړي
چې خپه شمه خواږه را کوي ماته

زه به سرور باندې ورکړمه ريباره
که په لپه کې اوبه را کوي ماته

بيا به هله له ساده کومه هيله
که ذمه د ژوندانه را کوي ماته

۱۳۸۲/۰۲/۰۲

حيدرآباد

ستا روښانه مخ ته پرېښتې لېونۍ کېږي
لري ترې نه مه ځه چې په دې لېونۍ کېږي

جار دې شم ساقیه نن دې کړی چې څه چل دی
ته لېونۍ کېږي که پيالي لېونۍ کېږي

خان ته مخامخ شه د هستۍ له هسکه ورکه
شېخه لېونیه ستا تسپې لېونۍ کېږي

شور د بنديوان به د پاچا تر غوږو رسي
شئ به پرې خبر چې زولنې لېونۍ کېږي

پام کوه ساده د خپل قلم سره دې چل کړه
ستا غزل چې واورې زمانې لېونۍ کېږي

۱۳۸۲/۰۲/۰۲

حیدرآباد

خه په مکر خه په مینه راپسې دی
خدايه! خلاص مو کړې بې دینه راپسې دی

د کلتور په شنو رگونو کې مو ګرځي
رانه زېښتي د زړه وینه راپسې دی

نه بې توري نه بې ډاله دی راغلی
نه بې آسه نه بې زینه راپسې دی

هم له بنکته هم له پورته یم په نښه
یو له روسه بل له چینه راپسې دی

د پارو هوده یې ماته کړه بې لماز شو
سریې ویستی له خورجینه راپسې دی

د ساده کپسې ته غوږ شه عېش پرسته
شو کوي دې لونگینه راپسې دی.

د مستی د سپند پر غاړه گوتې راکړه
د ژوندون د مرگي دواړه گوتې راکړه

راشه راشه امتحان راځنې واخله
ستا چاره شوه زما غاړه گوتې راکړه

د برېښنا غونډې يې بېرته راستنه کړه
هله هله ساه مې لاړه گوتې راکړه

له دنيا به چېرته لرې سره لاړ شو
سره گرځوبه په شاړه گوتې راکړه

لاړم لاړم ساده لاړم غورځېږم
د ښکلا پر غره ولاړه گوتې راکړه.

۱۳۸۲/۰۲/۱۰

حیدرآباد

نه ادراک او نه مې ځواک و بېگا شپه
تر سهاره زړه خوراک و بېگا شپه

پرې راغلی واثر د چاد خوی
ونه بوټی هم چالاک و بېگا شپه

پرد و بنمن مې مسلسل نه و گوزار
خالي شوی مې تبراک و بېگا شپه

غم د غم د پاسه راغی په ډېر غم
غم د شاه غوندې ټولواک و بېگا شپه

مرگ د امن و پرانیستی و تیار
ژوند له هر څه خطرناک و بېگا شپه

شوی ټس د چاله لاسه و ساده
پر سر مات د چا مټاک و بېگا شپه

۱۳۸۲/۰۲/۱۴

حیدرآباد

وینه چې په جوش کې نه راځي د چا
ژوند به هم په هوش کې نه راځي د چا

ستونزه یې نو څه د پټولو کړې
لوی سړی په پوش کې نه راځي د چا

حال د ستورو گوره، چې خطا نه شې
لمر خو په آغوش کې نه راځي د چا

خومره شوې نشه په دې وړو کې غوړپ
د انشه په نوش کې نه راځي د چا

مه کوه نفرت له دې دنيا ځنې
هریو شې په خوش کې نه راځي د چا

مینه دې ساده له خدایه وغواړي
زړه که په خروش کې نه راځي د چا.

۱۳۸۶/۰۲/۸۵

حیدرآباد

لاره بنده د پرديو د فساد کره
د خپل ځان له ذاته بڼکته اقتصاد کره

خو به ناست وي د سوال تورې ته بې تورې
تېرواځله د خليل^(۲) غوندي جهاد کره

د وجود حاصل به لاره په لاس درکړي
سره جمعه دې په ذهن کې افراد کړه

چې خوشال دې په قبرونو کې اجداد شي
راشه خلاص له دې بلا أم البلاد کړه

که د دې غزل په تګو دې ځان پوی کړو
د ساده درته دعا ده خدای (ج) دې بناد کړه.

۱۳۸۲/۰۷/۰۸

حیدرآباد

رڼایيې وخورله شپې اوږدې شوې
له خپل څادره رانه پښې اوږدې شوې

نن یې په زلفو څه بلا کړې وه
ته وا چې ورو ورو غزېدې اوږدې شوې

مزل د مینې، په سندرو کوم
گناه مې څه دی که مسرې اوږدې شوې

د چا له لاسه یې پرې کېږي غړۍ؟
د چا په لوري یې لېندې اوږدې شوې!

کېسه دهو او یاد نه وه ساده
ریبار چې ورغی کېسې اوږدې شوې.

۱۳۸۲/۰۹/۱۵

حیدرآباد

په دې پلمه یې راته څه رنگین فساد راوړی
د تبر خولې ته یې لمځی د اقتصاد راوړی

د یوسفی^(۴) حسن سودا ده جانان غلی ناست دی
زړې بوډۍ هم په ورغوي کې جايداد راوړی

بغیر لہ بمہ لہ تو پکھ یی نورخہ را کرې؟
مور تہ د خدای (ج) لپارہ کوم سړي امداد راوړی!

د وخت جابر دې داسې وگڼي چې دی بنیمه
که په غزل کې مې فرغون یا شداد راوړی

دغې دوران د مشینہ رانہ مشین کرې سادہ
لکه چې دلته یی د کار پر خای الحاد راوړی.

۱۳۸۲/۱۰/۱۷

حیدرآباد

زہ پہ اور کې تہ د باد جامې پہ غاړہ
دلته راغلي د فساد جامې پہ غاړہ

د ژوندون د ضمانت جامې یی ویستې
دي جهان د اقتصاد جامې پہ غاړہ

د نظر د جنگو لورنگ يې بېل وي
گني ډېرود الحاد جامې په غاړه

د کمپيوټر له جنته يې رانيسئ
که کارتون وي د شداد جامې په غاړه

خپل هېواد کې بيا په کومو سترگو گرځو
د پرديو د هېواد جامې په غاړه

هر سړی له خپلې خولې ساده وېرېږي
هر سړي دي د جلاد جامې په غاړه.

۱۳۸۲/۱۰/۲۱

حیدرآباد

هم يې بڼه هم يې بوی راپسې راوړ
خپل جنت ته يې بدخوی راپسې راوړ

له کارغه نه مې تپوس د ښکلي وکر
په ورېښمو کې يې زوی راپسې راوړ

خان ساتل خود ادې د شېدو فرض دي
گوره جنگ چې کله دوی راپسې راوړ

د رنجو په خبر به سترگې کړم پرې تورې
که چا خاک د یارد کوی راپسې راوړ

تش له نامه یې چې زړه زما چاودولو
اوس یې ساده دلته روی راپسې راوړ

۱۳۸۲/۱۰/۲۲

حیدرآباد

له فتنې او له فساد تېستولرې
له دې نوي اقتصاد تېستولرې

چارچاپېره د اورليکه رانه تاوده
اوس به چېرته له هېواده تېستولرې
نه د بزم نه د رزم خلي ساتو
له متونه له شمشاده تېستولرې
که په تېنېسته مو بری وي خړپ او ترپ دی

خو ناپوه يوو چې له باده تښتولرې
د ريا په رنگ لړلې خو نارې دي
له ارشاده هم له داده تښتولرې
د قارون په لوري درومو چې دا ولې؟
له منصوره له فرهاده تښتولرې!

د خداى (ج) څنگ ته ساده دومره نېرېدې کېږو
چې هر څومره له الحاده تښتولرې.

۱۳۸۶/۱۰/۲۴

حیدرآباد

د مشين په شان چې زړه د چا مشين شي
د ولاړو اوبو کانه شي تکشين شي

د رڼا تيارې تپوس به ورنه کېږي
تور و سپين د تورو سپينو به ژر سپين شي

لکه ستا پر څنگل بل جهان ته لاړشم
بې له تا خوبونه کله پر بالين شي

په حساب حساب چي گرځي په حساب وي
په حساب کي به له هر چا اولین شي

د الهام رنایي زړه ته نه رادرومي
چې شاعري په ځان ختم کړي خودبين شي

ته وا ژوند ساده د ژمي وړه ورځ ده
چې سهار له خوبه پاڅي ماسپېښين شي.

۱۳۸۲/۱۰/۲۴

حیدرآباد

په محبت کې به د یاره لپاره وړې ډبرې
په دغه چار کې به پرنس پورې تړې ډبرې

د توکل د تېرې تورې مخه کله ويني
دوی که هر څومره سولوي راته چارې ډبرې

د سردپاسه مو لگېږي هرگوزار چې کېږي
رندو حالاتو مو په تن کې کړې مړې ډبرې

د چا د حسن د غميو په لټون مينه؟
په تورو غرونو کې گرځېږې او تورې ډبرې؟
چور دې لېدلی دی ساده د قيمتي ډبرو
د څه لپاره په شعرونو کې راوړې ډبرې؟

۱۳۸۲/۱۰/۲۷

چې بنسټ يې د حرامو له نسب وي
د قابيل غوندې قاتل او بې ادب وي
د ضمير لښتۍ دې سپين کړه هله ژر شه
له دې وجې نه د زړونو او به ډب وي
قافله د ژوند روانه وي منزل ته
نه په باد نه په رلي او نه په شب وي
د مجاز له ربه کله بيا وپرېږي
چې رښتيني کوم سړی، سړی د رب وي

د مين بڼکلا د زړه له زخمه بريښي
لکه پېغله ډولناکه په سره لب وي
د مردارې پر سرواغ او کاغ نارې کړي
چې سړی لگيا په لهو په لغب وي

له خپل ځانه ساده داسې سړی جوړ کړه
چې خوراک يې د جنت له سينده کب وي.

۱۳۸۲/۱۱/۱۷

حیدرآباد

ژوند مې د حالاتو سره جوړ نه دی
دا د پښتني جنت نچوړ نه دی

هر وختې د یو د بل کمی کوي
ټول عمر د ورور په غوښو موړ نه دی

ځوان چې وي بې پوهې راته زوړ بريښي
زوړ مگر په سپینو وېښتو زوړ نه دی

توري د قرآن يې رانه واپول^(۱)
لا يې هم زړگۍ راباندې سوړ نه دی

ستا صفت ساده له ټولو ښه وکړو!
خیر که په ادب کې امیر کروړ نه دی.

۱۳۸۷/۱۱/۸

حیدرآباد

(۱): یو شخص ته اشاره ده چې قصد اېې عظیم شان قرآن ناسم ژباړلی و.

مړ شي خو د يار د مينې وړ نه شي!
څنگه به بيا داسې سړی پر نه شي؟

څو چې د خواړۍ پر خاورو څړنه شي
هېڅ به پر اصیلو غوړو غوړنه شي
خوله دې تکه سپینه د زم زم چپنه
زړه مې تېرې تېرې دی چې مړنه شي
دومره د ډالرو مینه څه مانا
دا خلک په بل عذاب ککړنه شي
لاس په دعا پورته کړی دعا کوئ
ژوند چې د ولور په شانې لوړنه شي

پوی یې کړی رقیب خلکو چې پوی دې شي
هسې ورخطا رانه خپر نه شي
خم به هره شپه شپه د سپوږمۍ کره
پرې که د حالاتو رانه لږ نه شي
دومره ورته پته د ځان نه لگي
خو چې د ساده په شانې اړ نه شي

۱۳۸۶/۱۱/۱۸

حیدرآباد

چې د ستا د مینې وړ شم بیا به درشم
چې کړی د دغې لږ شم بیا به درشم
لا له ځانه هم مخ پورته په هوا یم
بیا که بېرته ته را په څو شم بیا به درشم
که اوبه شم یا هنداره شم یا ستوری
یا د خاورې غوندې خر شم بیا به درشم

د لیلیا غونډې مې ټوله زړه ته راغلي
د مجنون په شان به اړ شم بیا به درشم

اوس په رنگ ساده پاده یم لږ مې پرېږده
د رنگونو نه چې لوړ شم بیا به درشم

۱۳۸۶/۱۱/۲۳

خطا کله له طبیعته داسې کېږي
د سړیو له عادتو داسې کېږي

چې ماران راسره مخ شي وښ یې مړه شي
د اشنا له کرامتو داسې کېږي
زه پخپله دومره کله ور خطا یم
ستا د سترگو له هیڅته داسې کېږي
یو نظر چې سره زر نظره یو کړي
د یو شي له محبتو داسې کېږي
لکه زه چې پر سر واخیستم حالاتو

په غورو باندې له گړته داسې کېږي
ما وې بیا به درته مینه یاده نه کړم
خو قربان دې سلامتته داسې کېږي

خوک به څه گيله ساده له چانه وکړي
څه چې کېږي له قدرته داسې کېږي.

۱۳۸۲/۱۱/۲۳

حیدرآباد

له دوو سترگو ځنې پټه پېژندنه
د زړه کار دی ډېره غټه پېژندنه

چاته نه راځي تر کټه پېژندنه
په خواړی کېږي په لټه پېژندنه

په ساتنه په پالنه کې یې ژوند دی
که هر څومره شي سکروته پېژندنه

د چینجي په څېر یې جرړې خوري په پټه
د وسواس توره گونگټه پېژندنه

بس بي گټې او بي خټې به ولاړوي
چا که ورکړله په گټه پېژندنه

که لږ ځان ته ساده ځير شي د ځان پير شي
ستا په خبر ده کټه مټه پېژندنه

۱۳۸۲/۱۱/۲۴

حیدرآباد

نظر د يار چې هېڅ لغزش نه کوي
ولې به اغېز د آتش نه کوي

لوبه د مينې يې بايللي بويه
د زړه لوبغاړی چې ورزش نه کوي

تعمير د ژوند به ورته څوک کړي تعمير
له کټه نه خوځي کوشش نه کوي

بنايي د ټکلو له فضا شوم پورته
نن د پرون پشان کشش نه کوي

غم د راتلونکي درته و خوره ساده
حال دي د حال سره سازش نه کوي.

۱۳۸۲/۱۱/۲۸

د زړه ستوری مې د غره پر سر ولاړ دی!
که اشنا زما د زړه پر سر ولاړ دی؟

د پنبو لاندې یې رنې اوبه روانې
په هوا کې یې مارغه پر سر ولاړ دی

د پروتې غوندې ورو ورو شه وریورته
کشمالي د دېواله پر سر ولاړ دی

د الفت ساړه نیولی په غرمه یم
که هر خومره مې غارمه پر سر ولاړ دی

مخته لاره د تگ نشته شاته اوردی
ساده ژوند مود کمره پر سر ولاړدی.

۱۳۸۷/۰۳/۲۳

حیدرآباد

ستا د دوستۍ وړ نه یم غریب یمه
لا دیاری وړ نه یم غریب یمه

ژوند راسره نه کوي ژوندي خلک
مړوته لا ورمړ نه یم غریب یمه

هرسپړی لمنې ټولوي رانه
هېڅ په غم ککړ نه یم غریب یمه

پرې مې ږده چې کار کومه، کار کوه
ستا په شاني غوړ نه یم غریب یمه

خومره چي ساده راسره يار کوي
دومره ورته پر نه يم غريب يم.

له هري تيږي نه نارې روانې
د گران وطن مو کنارې روانې

د بنديوان امام په سپينه پسي
ته وا جومات او منارې روانې

هاد سړي چپني پر غاړه ونې
تمبي تمبي اري اري روانې

پاره پاره مو شوه پاره د وطن
اوس له پارې نه هم پارې روانې

ستا په راتگ سره طبيبه اشنا
شوي له زخمونو فواري رواني
لار به شي ورکه له غليمه ساده
که شي په چيغه نغاري رواني.

۱۳۸۷/۰۹/۱۷

حیدرآباد

جوړه به وړي وړي نړۍ نه شي
دا وړي به هېڅکله شړي نه شي

جنگ که د مړي لپاره کړي سړي
مړ به شي خو موږ به په مړۍ نه شي

هېڅکله زنځير ترې نه جوړېږي نه
خو چې له کړۍ سره کړۍ نه شي

غم به يې په مينه کې له ځايه وي
يار که د خپل يار سره غړۍ نه شي

توره د ايمان چې پسي وانخلو
پرې د ټولوژني به لري نه شي

پرته د يونوح (ع) په څېر سړي ساده
جوړه به زموږ د ژوند بېرې نه شي.

۱۳۸۷/۰۹/۱۷

حيدرآباد

غم گرځي فتنه گرځي فساد گرځي
کور په کور بڼامار د اقتصاد گرځي

خیر دی که موږ مړه په انتظار کې شو
”دوی“ مو چې په لارو کې آزاد گرځي

سوله د لیلیا په څېر د نورو شوه
تور مجنون په دښتو کې برباد گرځي

شعريې د ډالرو اوړېدلی دی
هر سړی په واه واه په ارشاد گرځي

نیسي مو په سیمه کې اخیل مرغان
هر طرف ته لومې د صیاد گرځي

دومره به بې واکه وي پاچا ساده
خومره چې د نورو په امداد گرځي.

۱۳۸۷/۰۹/۱۷

د لوی اختر شپه / حیدرآباد.

هر څه چې کېږي احتجاج نه لري!
"خلک" پر سرد پوهې تاج نه لري!

زمونږ په سیمه کې برېښې زلفې
د غسې چارې خور واک نه لري

مینه په زړه کې زړه په مینه کې وي
دغه د کار لوبنۍ سامراج نه لري

لاره د ژوند به لاروی کړي ورکه
په توره شپه کې چې سراج نه لري

پرتله له یاره چې غني دی ساده!
څنگه به چاته څوک احتیاج نه لري؟

۱۳۸۷/۰۹/۲۲

حیدرآباد

سپینې پگړۍ پسې یې توره ویستې
درسته نړۍ پسې یې توره ویستې

کړۍ کړۍ یې کړو زنجیر د هېواد
هره کړۍ پسې یې توره ویستې

سپینه خولگۍ ترې نه په زوره اخلي
تنکۍ غړۍ پسې یې توره ویستې

لاس د سړي یې پسې پرې کړو اخیر
گوتي گړۍ پسې یې توره ویستې

بدل د ماتې رانه اخلي داسې
زموږ شړۍ پسې يې توره ويستي
سوري، سوري يې کړه په پټه ساده
د قام بېړۍ پسې يې توره ويستي.

۱۳۸۷/۱۰/۲۵

حیدرآباد

ناصر دې وايي چې فساد کومه
مخ ته دې گورمه جهاد کومه

لومه لېنډۍ شي د ورور سراو پښو ته
ځکه غندل د اقتصاد کومه
د لمر په مخ باندې يې سيوري کړې
په ږنگو زلفو انتقاد کومه
دامې پرهر په خوټېدو راغلی
کمزوری نه يم چې فرياد کومه
هغه په دې کپسه دوښمن شوراته
نه يې غندمه نه عناد کومه

بوسه مې ياده کړه غوسه شوې په څه؟
د گلو لښتې پېشنهاد کومه!

په سپين زرگي ورته ولاړ يم ساده
په سپينه خوله يې اعتماد کومه.

۱۳۸۷/۱۰/۲۵

حيدرآباد

ستا اننگو ته مې چې خوله نېرېدې شي
لکه لمبو ته چې لمبه نېرېدې شي

هغه چې څنگ ته د هاغه نېرېدې شي
تنکي پرهر ته جوش اوبه نېرېدې شي

واړه منفي مقناطيسونه ښکاري
چا ته به څنگه د چا زړه نېرېدې شي

د وروځو منع ته يې کتلې نه شم
د ورځې منع ته چې غارمه نېرېدې شي

څنگه به زده کړه له یو بله وکړي
ړندو کڼو ته چې کانه نېردي شي
پټوي لېوان ورته کوڅو کې ساده
مانښام چې کلي ته شپانه نېردي شي.

۱۳۸۷/۱۰/۱۵

حیدرآباد

ستا نظر زمانظر
بېل دی دهرچا نظر

چېرته د پښتو پیغام
چېرته د دنیا نظر
خوب کې یې هم پېژنم
دروندوي د اشنا نظر
بام ته دې درپورته کړم
کوزدې کړم په بیا نظر
ځان ته ماشاءالله وایه
خوري دې د دنیا نظر
ولې دي جدا جدا؟
دین او د مُلا نظر!

گلدوڊي نه مني
زړه ته ځي رسا نظر

بڼه کره اقتصاد ساده
خوري مو اوس په دا نظر.

۱۳۸۷/۱۰/۱۵

حیدرآباد

باور مې هېڅ د چا په لور نه شي
زهر دې گل چا ته په گوړه نه شي

سپېرې سپېرې وچې خبرې کوي
خوله د ريبار چې کله غوړه نه شي

په قد قامت کې يوو همزولي سره
کره پېچکه^(۱) يې چې لور نه شي

ژبه تېره توره اوږده پکار ده
ژوندون په جي جي او په مړه نه شي

چا ته که تپې تورې نه گرځوې
روښانه طبع به دې خړه نه شي

دروغ دروغ يي ساده مينه بوله
مسته خواني چي پکې لږه نه شي.

۱۳۸۷/۱۰/۲۵

حیدرآباد

(۱) پېچکه: پېچکه، پېکې، اوربل.

د خدای (ج) د مینې د تقدیر لاسونه
راځنې غواړي د تدبیر لاسونه

محبوبې! ستا په تور بندې را خلاص شو
تغمې تغمې یې په زنځیر لاسونه
لا د مظلوم په وینو سره ککړ دي
لایې لگیا دي هم په چیر^(۱) لاسونه
خو به غوڅېږي په غميو پسې
د هندو کش او د پامیر لاسونه
په نښه نښه ظالم و ویشتلو
مخ ته نیولي و و صغیر لاسونه

که چا ساده ته وې چي غل رانیسه
زه به ترمه د امیر لاسونه

۱۳۸۷/۱۰/۲۲

حیدرآباد

(۱) چیر: زمون پیه لهجه کي (چور) ته وایي.

درسته دنیا راپسی کورته راغله
أم البلا راپسی کورته راغله

پرون چي پاتي تري نه سرو دلته
هغه نن بیا راپسی کورته راغله

د وخت "شمر" مي ترهگریادوي
چي کربلا راپسی کورته راغله

خه په اوبو اوبو کي غلې غلې
خه په هوا راپسی کورته راغله

ساده چي سرمي ورته نه ټیتاوه
ساده په داراپسی کورته راغله.

۱۳۸۷/۱۰/۲۲

حیدرآباد

له جنگ فساده هم فتنې خورې شوې
ستا له جهاده هم فتنې خورې شوې

غم يې د مينې بڼکلا منځ ته راوست
له اقتصاده هم فتنې خورې شوې

دين "مُلا الدين" يې دواړه دين وگاڼه
له شعر ارشاده هم فتنې خورې شوې

په ځان ځانۍ کې هم خوراک وود بل
له اتحاده هم فتنې خورې شوې

له ډېرې مينې نه هم پورې شو اور
له ډېر فساده هم فتنې خورې شوې

د مرده باد له لاسه مړه شوو ساده
له زنده باده هم فتنې خورې شوې

۱۳۸۷/۱۰/۲۷

حیدرآباد

له خپله له ځايه چې بي ځايه شونن
خداى (ج) يې لرلو خو بي خدايه شونن

د چا په گوته جنگيدلو پروڼ
د چا په گوته پښتون مايه^(۱) شونن

نن مې د مينې په زور وپوهېدم
يار چې مسكى راته له ورايه شونن

د ورورد وينې تجارت يې وکړ
د ورور په وينه کې بډايه شونن

د نورو نورو پروا نه کړي ساده
په نورو څه کړي ستا په رايه شونن.

۱۳۸۷/۱۰/۲۹

حیدرآباد

(۱) مايه: د متاکانو (چهارمغزو) او يا چهارمغزو ته د ورته څېزونو د لوبې او گټې
په وخت کې هغه ژور ځای ته وايي چې چارچاپېره ترېنه کرښه تاو وي.

د یو بد غوندي معاش په لټون سردی
ژوندی مړ شو اوس یې لاش په لټون سردی

نغری او تبخی یې تر پام بد شو
برق یې نشته خود داش په لټون سردی

د لیلا د مینې نوم یې دی ورکړی
مجنون گوره د خشخاش په لټون سردی

د منگي او د رباب له ترنگه تښتي
د "پاچا وزیر او تاش" ^(۱) په لټون سردی

ساده هر خوا د ښکلا کټوه گوري
د ماشوم په خېر د راش ^(۲) په لټون سردی.

۱۳۸۷/۱۱/۱۷

حیدرآباد

(۱) تاش: کاغذ بازی، قطع بازی، پارې او (پاچا وزیر) د دغې لوبې یو ډول دی.
(۲) راش: اش، پیروی.

هم به توره هم خنجر پرځمکه کېږدي
د بنامار غوندي به سر پرځمکه کېږدي

د پاچا لاسونه تش دي هيله نشته
چې قدم د پېښور پرځمکه کېږدي

يار خبر کړئ هسې نه چې خون مې واخلي
د نظر تېشه دې ژر پرځمکه کېږدي

بې له ماتې به د قام په مخکې څه وي؟
چې کتاب د پيغمبر (ص)، پرځمکه کېږدي!

د ساده د مرگ خبر به در له در شي
چې د خاورو خړ پيکر پرځمکه کېږدي.

۱۳۸۸/۰۷/۱۸

حيدرآباد

بدرگه ورسره درسته نړۍ راغله
پاچا شته که پکې نشته شړۍ راغله

له اسمانه په بمونو پورې ښځه
ماشومانو ته ډبله مړۍ راغله

د غمي غونډې "پاچا" به درنه خلاص کړم
که په گوتو دې ښاماره غړۍ راغله

په هوا کې توپ وهلو ته مجبور شوم
د زینې د سر خوینه پورۍ راغله

زما لاس د ورورد مرستې په تور غوڅ شو
د ستالاس ته له بهره گړۍ راغله

ستا پر شونډو د ساده غزل شو ختم
غوړېدلې د غوتیو کړۍ راغله

۱۳۸۸/۰۸/۲۳

حیدرآبا

پولې چې ورو ورو د هېواد لارې
ته وا چې غوښې مې په باد لارې

ما مې له زړه نه ستا غوښتنه وکړه
ته ترې نه ورک شوې لکه یاد لارې

لاره د مینې درنه ورکه شوله
ته چې په لار د اقتصاد لارې

تا ته مې شعر د ستا په اړه ووې
ما ته دې رانه کړو هېڅ داد لارې

له خپله ځانه ساده ووتلې
گوښې مولا ته یو فریاد لارې

۱۳۸۸/۰۸/۲۷

حیدرآباد

په غزل کې د "پاچا" غونډې فرد راغی!
نه پوهېږمه چې درد، که په درد راغی؟

د حالاتو څلور بڼې به پخلا شي
که په خونه ايله سيوری د مرد راغی

د ضمير د عقل سترگې يې ږندې کړې
د ډالرد لېونۍ مينې گرد راغی

په راتگ يې پاچاهي د سليمان شوه
د زړه گوتي ته غمۍ د لاجورد راغی

د الفت په کمپيوټر کې به دې گورم
که په گوتو دې جانانه پاسورد راغی

نور به څه گيله ساده له نورو وکړي
چې د دوو مينو منځ کې ناورد راغی.

۱۳۸۸/۰۹/۰۱

حیدرآباد

بې له تارانه شېبې له گټې باسي
ژوند په ژرنده د غميو خټې باسي

د وطن د غرونو خټې يې کړې لنډې
په مزه مزه د لمنځو سټې باسي
مينه بڼه ده چې د اوبکو باران وکړي
د رگونو له لښتو خټې باسي
د لوبديخ بادونه راغلل بربوکی شوې
د افغان له نغري سکروټې باسي
که څوک راشي اپرېشن د ځينو وکړي
له سينونه به يې تورې گټې باسي
چې په سر کې يې د سر سرونه يووړل
نوپه پای کې به د زړونو مټې باسي

د ښکلا باران له خدايه ساده غواړه
چې له بوټو نه پيشی گونگټې باسي

۱۳۸۸/۰۹/۰۵

د عرفات ورځ / حيدرآباد

هره شپه وه اوربلکه رانه لاره
د غميو دنيا ډکه رانه لاره

په هوا کې بې الوته پاتې شوی
 د پنبولاندې پخه ځمکه رانه لاره
 په کارغه باندې مې وارد لېندې وکړي
 د سیند ژۍ وه اخ پتکه رانه لاره
 زه او ته به بیا په ژوند کې پخلانه شو
 که خبره ترملکه رانه لاره
 ته چې لارې د گودرد نجونو میرې!
 د مچيو سره تمبکه رانه لاره
 زلزله به دې د زړه په ځمکه راشي
 نن که چيغه ترفلکه رانه لاره
 د لېندې په وار مې ویشته خو خطا شوه
 د مرگونو مور چورلکه رانه لاره
 زه او ته به زه او ته نه وو جانانه
 نه کېسه چې تر ټوپکه رانه لاره
 د ساده د خولې غزله وه بلبله
 په رنگ سوې په زړه ډکه رانه لاره.

۱۳۸۸/۰۹/۰۵ حیدرآباد

هيله د ژوند دې كه له ربه شي پرې!
رشته د ده هم درنه نه به شي پرې؟

كه له غمازه تېره ژبه شي پرې
نو بڼايي دا چې به مې تبه شي پرې

ته وا مرگي هم بې سببه راځي
ياري د يار چې بې سببه شي پرې

فشارد وينې چې له غمه شي جگ
د زړه رگونه له غضبه شي پرې

دين او مذهب چې د چا مينه شي نو
لاس يې له دينه له مذهب شي پرې

سترگي دې سرې غزل غزل دي ساده!
تار به دې څنگه له ادبه شي پرې؟

۱۳۸۸/۱۲/۱۲

حیدرآباد

د حسن باغ په مړاوي گام دی روان
ته وړا ساقی په لاس کې جام دی روان

وویو چا راته په خوب کې بېگا
د ستاسو کلي نه ما بنام دی روان
بام ته راوختې حیران دې کړمه!
ته یې روانه او که بام دی روان؟
ته مې په زړه، زړه مې په تا شو بدل
اوس مې له یاده د ستا نام دی روان
تاد تندي د منیتور په پرده
چا ته لیکلې دې سلام دی روان
زړه ته مې شورد مینې راغی پروږن
نن مې له ژوند څخه آرام دی روان

ستاد غزل غوتی غوړېږي ساده
د بوی پشان ترې نه پیغام دی روان

۱۳۸۸/۱۲/۱۲

حیدرآباد

د غزل ژبه مې گونگه شوه وېده شوم
بناپېری پر ما راڼگه شوه وېده شوم

د زړگي نړۍ مې ټوله وه درکړې
ستاله یو نظره تنگه شوه وېده شوم

د وصال جنت یې بېرته رانه واخیست
چې مې ښکل کړه غمرنگه شوه وېده شوم

نه یې زړه نه یې گلاب راپسې راوړ
نه پوهېږمه چې څنگه شوه وېده شوم

د ساده په لوري نه راځي حیران یم
د ډېوې رڼا بې ننگه شوه وېده شوم

۱۳۸۹/۰۱/۲۹

نه پوهېږمه چې څه به په ما راشي
چې راياده شي مړه به په ما راشي

ته مې پرېږده د ستا گټه په غم سره ده
هر څه بڼه دي چې له به په ما راشي

د توتيانو ترانې کړي الوتنې
ماشومان چې له مکتبه په ما راشي

بې سببه نن په لار کې ورته ناست يم
گوندي نن خو بې سببه په ما راشي

د خداي (ج) لار په پتو سترگوراته بڼي
راشي راشي بې مذهب په ما راشي

د ساده د ورځ په شپه پسې بيا شپه وي
خداي (ج) دې وکړي چې بې شپه په ما راشي.

۱۳۸۹/۰۱/۳۰

حیدرآباد

راڅرگند چې له زرگونو څخه فرد شي
په سړيو کې همغه سړی مرد شي

ستا په نام باندې چې کلېک د مينې وکړم
رانه هېر دې په همغه سات پاسورد شي

د سندرو د جينۍ راتگ ناڅاپه
هسې نه ده چې يې مينه په آورد شي

د بنکلا له باغه ډکه وياله وځي
خو چې ماته رارسېږي اوبه گرد شي

د همت اسم اعظم ساده پيدا کړه
چې دې کاني په ورغوي کې لاجورد شي

۱۳۸۹/۰۲/۰۱

حيدرآباد ښوونځی

بې رځي به دې تر پايه پورې نه وي
دغه کار به دې تر خدايه پورې نه وي

د منزل په لور منزل به دې وي پاتې
که توبنه دې تر خپل حايه پورې نه وي

محتاجي د محتاجانو بده نه ده
خو سجده چې تر بډايه پورې نه وي

ستاله داده مې غزل واړه قربان شه
خو ارشاد چې تش تر وايه پورې نه وي

د ساده د زړه مار غه به وي بې برخې
که الوت يې تر هُمایه پورې نه وي

۱۳۸۹/۰۲/۰۲

السلام پلازه / خوست ښار

زړه دې وړې نه په خوښه نه په زور دی
خدای (ج) درکړی خدای (ج) پوهېږي د خدای (ج) کور دی

شپه پخه شوه وسپنيزه بلا راغله
په وزرونو کې يې پټه راوړې اوړ دی

لاس مې واخله لاس دې ډک له مينې راکړه
په دې کار کې نه گناه شته نه پېغور دی

په هر لوري يې د سرونو لوگه کړی
په هر لوري يې اچولی د مرگ لور دی

نوی نوی د کتاب په بڼه راغی
د سندرو په صورت کې ساده خپور دی.

۱۳۸۹/۰۳/۱۵

نن دی ښه او که نا ښه د پاچا وخت دی
پته نشته چې سبا ته د چا وخت دی

ته په وخت که وخت په تا پسې روان دی؟
نه پوهېږم ته د وخت، که د ستا وخت دی!

هر یو تن زموږ د سیمې پوره من دی
هر یو تن وایي چې نن خو زما وخت دی

چې تیاره شي د تیارې جامې اغوندي
چې رڼا شي وایي څه د رڼا وخت دی

د ساده د گړۍ ستنې دي خرابې؟
که راتگ د ښکلي یار ته یې لا وخت دی!

میزان/ ۱۳۸۹

که د عقل مناره درېسي لاره
نوبې شمېره زمانه درېسي لاره

ته بخیل وي خزانه دې هم بخیله
ته چې لارې خزانه درېسي لاره

چې ارمان مې شو خپه درېسي ومړ
چې مې هیله شوه خپه درېسي لاره

نه وختونه نه بختونه دي راپاتې
بختوره! زموږ شپه درېسي لاره

د اختر په خېر به راپه ما ساده شي
چې مې مینه وه روژه درېسي لاره.

زړه مې سم درېسي ووت
لکه نم درېسي ووت

ته به نه وي په جنت کې
چې آدم^(ع) درېسي ووت

بُتخانه به شي ويجاړه
که صنم درېسي ووت

حال مې پټ او حال دې پټ و
له قلم درېسي ووت

دم په دم ساده ورکېږي
دم په دم درېسي ووت.

۱۳۹۰/۰۴/۲۱

خواجه متون غونډۍ / خوست

نه لېونی شوم نه هوښیار پاتې شوم
لکه پښتون د ژوند په لار پاتې شوم

لاس دې راوړد کړو خو د پکه دې کړمه
د اور په منځ کې بې قرار پاتې شوم

چرې تېرې مرمۍ تودې رادرومي
زه ورته ناست په انتظار پاتې شوم

ستا د ظلمونو د گمرک له لاسه^(۱)
ډک د سودا تر لۍ ښار پاتې شوم

سرونه سل د اقتصاد د ښامار
ساده يې ټک ته وار په وار پاتې شوم

۱۳۹۰/۰۴/۲۷

خواجه متون غونډۍ / خوسته

(۱): په دې ورځو کې د لوې گمرک له لاسه د خوست ښار دوکاندارانو د احتجاج په
توگه خپل دوکانونه ترلې و.

له تانه پورته مزل
نشته بل لورته مزل

له گرانو گران دی اشنا
اوبو کې اورته مزل

یمه بهرته روان
لنډې کورته مزل

ستا په الفت کې چې وي
خوند کې هر لورته مزل

وې به د بل پر اوږو
کوې به گورته مزل

غواړم په اور کې ساده
هر وطن پلورته مزل.

۱۳۹۰/۰۵/۲۸

نولسمه روزه/حیدرآباد

په ځان پوی نه شم فساد راباندې وشي
چې خبرد اقتصاد راباندې وشي

زه یې ځان ته نوی مرگ د ځان حساب کړم
چې نارې د زنده باد راباندې وشي

لویه خدایه ستاله هر رحمته څار شم
خو رحمت که د سواد راباندې وشي

نه به ځوان نه به جینی شم خدای (ج) دې خیر کړې
که کاني د دې بلاد راباندې وشي

په دې پوی شم چې مې زور د خپل غزل دی
چې غږونه د ارشاد راباندې وشي

په خپل ژوند به زه ساده پنبېمان نه شم
که د خیر نوی نهاد راباندې وشي.

۱۳۹۰/۰۵/۲۸

نولسمه روژه/حیدرآباد

مانه مې د ژوند په اړه مه پوښته
بند کې مې د بند په اړه مه پوښته

خپل که پرې ویده وي نو به پوی وي پرې
خوب او د مړوند په اړه مه پوښته

زهريې گله کړي وي په گوړه کې
پرې موندلې ده د گوند په اړه مه پوښته

لاس کې دې رېښود د توغندیو دی
خلک د اور بند په اړه مه پوښته

تاته به د خپلې خولگۍ پته وي
مانه يې د خوند په اړه مه پوښته

خاريې له تپې نه زه ساده شم خو
اوس يې د مړوند په اړه مه پوښته.

۱۳۹۰/۰۵/۲۸

نولسمه روژه/حیدرآباد

نه پوهېږم چې به حق وي که باطل؟
هر مريد ته چې خپل پير ښکاري کامل!

هر سړی که وي کامل کامل کامل!
نوبیا څه شو په دا چاره کې جاهل؟
د زړه لوبنۍ يې چې ډک شي له کوم چا
که جاهل وي خو گڼي به يې کامل!
چې کامل وي د کامل په کار وي پوه
هر قدم يې وي له شرعې نه حاصل
که مو پير دی په اوهامو کې راگير
خو ملا مو د کيسيو دی ناقل
کار د شرعې نه کېسۍ دي نه اوهام
په دې کار کې بريالی بويه عامل
ناپوهي د مريدانو وي د پير
څه به زده کړي له ناقصه له جاهل

خود به لومې د ابليس راوړي ساده
کوم يو کار چې له فساد وې حامل.

۱۳۹۰/۰۲/۱۲

دهېواد پال ځواک دفتر / خوست ښار.

که دې څوک راته ضامن شي د لېدلو
لاس و پښې يې دي رښتيا د ښکلولو

د ویده جهان له خوبه مې زړه تور شي
چې راوینن په ترانو شم د بلبلو

د وجود له اقتصاده يم په تېښته
چې فتنه يې ده مغزو ته په ختلو

چې مې يارد سر په سترگونه ښکارېږي
زه به نورې سترگې غواړم د کتلو

د اورليکې يې تاو کړې په هېواد کې
نه موژوند شته نه مولاره د وتلو

رنگ په رنگ دې ساده گوري نه پوهېږي
رنگ دې ورکړه د خپل رنگ د پېژندلو.

۱۳۹۰/۰۷/۰۲

حیدرآباد

چې روانه وي فتنه گرځي پرځمکه
د گنگا يوه خپه گرځي پرځمکه

د يو چا خاڅکي اوبه گرځي پرځمکه
د يو چا وتلی زړه گرځي پرځمکه

نه يې زلفې نه يې مخ راته ښکارېږي
نه رڼا شته نه تياره گرځي پرځمکه

په حالاتو کې چې څرک د پښتو نشته!
څوک به څه وايي چې څه گرځي پرځمکه؟

هم به ځمکه هم به لمر هم به سپوږمۍ وي
چې تر کومه پښتانه گرځي پرځمکه

که ته وايي، چې ساده دې په هوا ځي،
ښه ده ښه ده نور به نه گرځي پرځمکه.

۱۳۹۰/۰۷/۰۴

څښتنی/کلی

چې بڅری د ادب په تا کې نشته
د رڼا دغه سبب په تا کې نشته

بې پروا د بل په پل باندې روان یې
ته واکاردې د خپل رب په تا کې نشته

نه دې ټنډه نه دې مخ چا ته بدلېږي
د ژوندي په څېر غضب په تا کې نشته

بې ترتیبه د سپلا ب غوندي بهېږي
د ویالې غوندي قالب په تا کې نشته

د او هامو په رنگ، رنگ دی ساده ورشه
ورته وایه چې مشرب په تا کې نشته.

۱۳۹۰/۰۷/۱۳

د صاحب گل فرهاد هجره / کتاسري کلی / خوست

زړه مې نشته په وجود کې
زړه مې ته يې په کال بود کې

د الفت پري مې رام کړه
د لونگو په شنه دود کې

که له نشته يې زه شته کړم
زه خوشته وم په نابود کې

فرق به څه وي د دوو سترگو
د شيانو په شهود کې

څوک به څه وکړي جابره
فرق په تا او په نمرود کې؟

د ساده له خولې راوځي
د حالاتو په سرود کې

۰۵/۰۸/۱۳۰۹

حیدرآباد

هم مي زړه هم مي وجود ورپسې ژاري
په ركوع او په سُجود ورپسې ژاري

د باران وريخ ترې جوړه شي ورېري
سمندر چې كوي دود ورپسې ژاري

په سبا يې اسويلى باد سبا شي
له مانبامه وايي درود ورپسې ژاري

نه پوهېږم چې به څه وخت سوله راشي
د هېواد ملي سُرود ورپسې ژاري

د مينو په نصيب ساده ژړا وي
كه تاوان يې وي كه سود ورپسې ژاري

۱۰/۰۸/۱۳۹۰

حيدرآباد

د دنياله ژونده تنگ درپسې راغلم
لاس دې راكړه چې ملنگ درپسې راغلم

د گلونو د لمبو لاله اړو وتی
نه بورايم نه پتنګ درپسې راغلم

د رنگونو سرچينې لمره راخپڅه
زه بې رنگه رنگ په رنگ درپسې راغلم

د ژوندون له جگوتیتو راتېر شوی
په غورځنگ غورځنگ غورځنگ درپسې راغلم

چې ستاينې دې ساده کړمه بې ژبې
اوس په ژبه یمه گونګ درپسې راغلم

۱۳۹۰/۰۸/۲۲

حیدرآباد

په بېلتون کې د زخمي زړه آرام شعر دی
بس له دې نه شوه مالومه الهام شعر دی

داسې نه ده چې دې هر سړی ولي شي
داسې نه ده چې د هر چا کلام شعر دی
ستا په سترگو ستا په شونډو انگو کې
راغښتی د رنگونو پیغام شعر دی
بې پوښتنې بې خبره زړونه یوسي
په نظر کې د گل مخیو ابهام شعر دی
غم دې توره د کړو حالاتو ویستې
خدای (ج) راکړی د دې تورې نیام شعر دی
څوک په لاس کې له نکامه ستوري نه وړي
ستا نظرد بد شعارو نکام شعر دی
زه په خپله د قام سترګې د قام خوله یم
چې راغلی مې په ژبه د قام شعر دی
بې حساب د لاهوت ساقی راکړی
د رنگونو له چینې نه د جام شعر دی

جنتي بادونه الوزي په گلو
په سپرلي کې سهار شعر دی ماښام شعر دی

په ماښام کې له سپوږمۍ سره هم رنگه
راختلې مخ تېانه، پرېام شعر دی
د مانا د فکر شات یې دي راوړي
نن راغلی د مچيو په نام شعر دی
موروپلار د کایناتو آدم راغلی
پیدا شوي ترې نه هر څه تمام شعر دی
بې ردیفه بې قافیې په وزن راغلي
په ښکالو کې دې گډ شوی د گام شعر دی
په تاثیر په ځانگړتیا او په ښکلا کې
ټول ادب یې مقتدي دی امام شعر دی

رنگ و ښه یې بدل شول ساده پرېږده
ته خبر یې؟ چې په ښار کې لیلام شعر دی.

۱۳۹۰/۱۱/۱۷

حیدرآباد

هر ماښام راځي په روژه ماتي کې
وي جوړه خرڅي په روژه ماتي کې

خوله دې که خپل یار ته روژه ماتي کړ
خداى (ج) به کړې راضي په روژه ماتي کې

پام دې په بې مغزه احساساتو کړه
وينې بهيوي په روژه ماتي کې

هره دعا سوله سوله سوله کړه
خداى (ج) يې قبلوي په روژه ماتي کې

زړونه د گلاب غونډې راوتوکي
راشي پسرلي په روژه ماتي کې

زه او د ساده په نوم وجود مې هم
ستا پشانې وي په روژه ماتي کې

۱۳۹۷/۰۵/۰۴

شپږم روژه ماتي / حیدرآباد

چې په موږ باندې راغلی څه عذاب دی؟
انقلاب دی انقلاب دی انقلاب دی!

ستاد غوښې د هلوکو هر بڅری
بې خبره له گناه هم له ثواب دی

د د وښمن له د وښمنۍ مې ویره وشي
نه په خدای (ج) نه په رسول (ص) نه په کتاب دی
د ملګرو ګمراهۍ پر سر اخیستی
وایي دا خود ملګرو انتخاب دی
چې بارود پکې د وینې په نوم ګرځي
د دې ګرځنده بمونو څه ځواب دی؟
ستا د وسپنې په ګرځنده کوټه کې
ژوند راغلی په تا ډېر ځانه خراب دی
زه مې ساندې د ادې پر مړي کاندې
ده سړکړی زما ساندو ته رباب دی
د ساده د شعر نری باران ورېږي
راختلی پرې د بړه نه افتاب دی.

۱۳۹۷/۰۵/۰۸

لسم پېښمې/حیدرآباد

نور نو هر څه ترې نه هېر شي
ستا په یاد کې ستا په څېر شي

د انکار په توپ يې ولي
که د "بېټ" په دعا ډېر شي

زړه که سل ځایه ټوټې وي
په دیدن د یار کوشېر شي
په گردو کې سره ورک شو
چې دوه څرخې پر موږ تېر شي
چې د بل په لاره درومي
که دې ورور وي له تا غېر شي
د وطن هوسۍ به څه کړي
چې زمري ترې نه چاپېر شي

عقل بڼه دی ساده بڼه دی
خو چې زور یې پر زور تېر شي.

۱۳۹۱/۰۵/۲۱

یویشتم پېښمنی
حیدرآباد

د آزادۍ بلال خپه دی سوله چرته راځي
سرکار په کار کې سرچپه دی سوله چرته راځي

نه د بنکلا لېونۍ سترگې په کېسه پوهېږي
نه محبت په اندازه دی سوله چرته راځي

د جنگيالي مېلمه له سره مو هر څه لوگي کړل
اوس مو يو بل مېلمه کوربه دی سوله چرته راځي

کبريې گوره د اسمان هسکې مانۍ ته رسي
هر يو جابر په من پوره دی سوله چرته راځي

ما مې ريبار ته واک توی وړی له خپل ځانه ورکړ
خو يار مې ووې چې ساده دی سوله چرته راځي

۱۳۹۱/۰۷/۲۸

حیدرآباد

د انسان په وینو پایي، له ډوډۍ نه یې روژه ده
دغه څه ډول روزگار دی، دغه کومه پروژه ده

ستا د سترگو کپسه وشوه، زړه زما ټپي ټپي شو
خبريال وي چې رادرومي، د خبرنوي سوژه ده

له دې ځمکې څخه لاندې، درنو اوبو هنداره
ماته، ته پکې ښکاره شوې، لگولې مې سجده ده

نن به يار په لاس رادرومي، نن به ورځ د لوی اختروي
چې په گوته مې د گوتي، ځلېدلې فروزه ده

اوس به څنگه بې له تانه، د ساده وختونه تېر شي
ته چې لارې پر ما گرانه، درېدلې زمانه ده.

۱۳۹۷/۰۸/۰۲

حیدرآباد

لري لري له اسمانه دلته راغلم
ته خبر نه يې جانانه! دلته راغلم

وزر پرانيزه ما پٽ ڪه، ڇي ڙ پٽ شم
پر پڻ ته يي، له شيطانه دلتہ را غلم

ما وي تاسي به يو بل خو سره نه خوري
بنا پيريو له انسانه دلتہ را غلم

ته خو دلتہ را پس يي زما ڄانه
زه له تانه زما ڄانه دلتہ را غلم

نن په خوب ڪي يو ملگري راته ووي
پس له مرگه پڻ پمانه دلتہ را غلم

شکایت به زه ساده له تانه څه ڪرم
نه پوهېږم ڇي له چانه دلتہ را غلم

۱۳۹۱/۰۸/۰۲

حيدرآباد

په زړه مې پوري ووري تار ووت
ڇي دې له زلفون نه يو تار ووت

نرخونه جگ سودا يې ونه کړله
خالي لاسونه له بازارووت
مني مرغۍ له ونو وشرلې
په گوډو ماتو پنبو بهارووت
خوان د يو څو خولگۍ ډوډۍ په موخه
توپک په غاړه له بل کارووت
ته د اسمان د بڼکلا ناوې راغلې
له کلي کډه شو سنگارووت
زه پېښوری شو پېښور ته روان
زه په اټک او دۍ په غارووت

فکر جابر ته ساده وړۍ يمه
سرتۀ يې گوره په دستارووت.

۱۳۹۷/۸/۱۳

حیدرآباد

گرانۀ هېڅ به مې له لاسه نه ووځي
چې مې داسې له احساسه نه ووځي

د پردو په محبت کې لېونی شوې
د پردو له اختلاسه نه ووځي

سترگو شونډو اننگو ته دې چې گورم
د گلونو له جواسه نه ووځي

چې ما بنام شي کوڅې ډکې له بلا شي؟
که نه هسې له وسواسه نه ووځي!

د بنکلا اوبه دې سپينې پکې برينې
د وجود له سپين گېلاسه نه ووځي

له هغې که بې خبره ساده راغلي
خو له دې به بې تماسه نه ووځي.

۱۳۹۱/۰۸/۱۳

حیدرآباد

هرڅه ولاړ دي خو فساد روان دی
په نامالوم لوري هېواد روان دی

وړي مود زېرو زېرو پانېو په څېر
منی راغلی سپېره باد روان دی

سپي د لېوه سره اړیکه نيسي
ملي ملنگ ته اتحاد روان دی

ته مې د روح په څېر په تن کې اوسې؟
که مې په زړه کې د ستا یاد روان دی

لامې فتواد هنر پاتې ساده
لامې په شعر کې اجتهاد روان دی.

۱۳۹۱/۰۸/۳۰

د کابل او خوست پرلاره

"ژبه زده کړه"
يوي مه کړه "

ځان خوشاله
بل خپه کړه
د بي وسو
لار سپره کړه
سپينه ورځ دې
توره شپه کړه
هره چاره
سرچپه کړه
تا خو جوړه
ننداره کړه

ازمـوينې
په ساده کړه

۱۳۹۷/۰۹/۱۵

د راولپنډۍ او کوهاټ پرلاره

د هېو کوله اربانې په وتویم
لکه نم له دغې پانې په وتویم

د وحشت موسم بې وخته دلته راغی
زه خبر شومه له زانې په وتویم

د وطن میوې بارود و ترخې کړې
نور نونه خورمه بېکیانې په وتویم

وړي مې وړي مې انسانو ته وروړي مې
په وزرو کې د کوتانې په وتویم

ټکی ټکی به ساده شم درنه پورته
وي به پاتې سپینې پانې په وتویم

۱۳۹۷/۰۹/۱۷
حیدرآباد/خوست

د وینو شاخکي راځي، نه چې باران ورېږي
زموږ له لاسه ږلي، تل په حیوان ورېږي.

ځمکه سیندونه کاندې، د جدایی پراسونه
ستاد لېدو په ارمان، شینکی اسمان ورېږي.

راځه چې ورشو نږدې، دا به مالومه شي نن
چې کاني ووري پرچا، پرچا گلان ورېږي.

زلفې لامدې وې لامدې، لامدې سپلې کړې لامدې
زه شوم خطا ور خطا، ما وې ماران ورېږي.

تا خو لېدلې ساده، جړۍ د ژمي جړۍ
په زړه مې داسې مدام، جانان جانان ورېږي.

۱۳۹۱/۰۹/۲۲

حیدرآباد

چې په زړه کې مې ورک شوی، د فکرونو تفهم دی
په وجود کې مې راغلی، تصادم دی تصادم دی

د سازونو په نړۍ کې، گډوډي شوه گډوډي شوه
مطربانو اوریدلی، ستا د مینې تکلم دی

پراوړو مو د وریځو، تورې زلفې راخوړې شوې
د ځنگلونو شغشغې دی، د سیندونو ترنم دی

تغزل دې د سرو سترگو، له بڼو نه زېږېدلی
تل دې کړی پر کمزورو، شاعرانو تر رحم دی

نیمې نیمې د ژندون مې، ساده ټولې راپوره شوې
چې پروڼ یې راته کړی، یو نیگړی تبسم دی

۱۳۹۱/۱۰/۰۲

حیدرآباد

تورو سترگو دې زه دومره په عذاب کړم
اوس له ښکلو نه په هر ځای کې حجاب کړم

ماد کلي په بلبلو کې گڼلې
تاد کلي په مارانو کې حساب کړم

ټکي ټکي مې زړگي دی راټول کړي
يوه ورځ به يې په تا پسې کتاب کړم

دومره برېښ د محبت خوراله راکړه
چې د سترگو برېښناليک دې په ځواب کړم

نن يې ووي ساده دومره گلابي يم
چې په شعر کې به دې شين د زړه گلاب کړم

۱۳۹۱/۱۰/۱۸

حیدرآباد

تري زړه مې دى په لاس کې ، اوبه نشته
ستا د مينې په گېلاس کې اوبه نشته

قحط راغلى د سړيو دى كه څنگه؟
د وگړو په احساس کې اوبه نشته !

د گلونو وچې پانې هوا يووړې
د روحونو په جواس کې اوبه نشته

د مانا نيا لگي به څنگه زرغونه شي
د خبرو په قياس کې اوبه نشته

وچکالي ده د پښتو د کتابونو
د ساده په اقتباس کې اوبه نشته.

۱۳۹۱/۱۲/۰۳

د مورنيو ژبو نړيواله ورځ
حيدرآباد

چې د وخت د کارونې وړتیا نشته
بس په لاس کې مو ګرې ته اړتیا نشته

په نصیب کې دې ناصحه بوختیا نشته
په نړۍ کې ستا په شانه لیا نشته

نن دې داسې یو بې پامه عادت وکړو
لکه هېڅ دې چې د مینې تابیا نشته

د منصور^(ح) په زمانه کې یې دارنرخ و
مګر اوس خو په دې بیه وړیا نشته

یا خوزه لکه هوا د برېوکی یم
یا قرار په دې روانه دنیا نشته

په وجود کې دې برېښنا ساده روانه
خراغونه ترې نه بل کړه چې بیا نشته

۱۳۹۱/۱۲/۱۸

جمعه

حیدرآباد

بت مې جوړ کړو بت مې وران کړو بت خو نشته
پسې گزمې ټول جهان کړو بت خو نشته

چې آدم^(۴) له خاورو راغی خاوره څه شوه؟
دغه لوبښی څه انسان کړو؟ بت خو نشته

نندارې ته دې ولاړومه بې روحه
تا د بت پر ما گمان کړو بت خو نشته

په ډېسکاول کې دې څومره رنگ راوړی!
په ککړ دې لکه ځان کړو بت خو نشته

د یوسف^(۵) له خدایه گران دی پټپټوونی
زلیځې یې مخ پنهان کړو بت خو نشته

بت خو ښه دی چې دې راز ویلی نه شي
خو ساده ته دې بیان کړو بت خو نشته

۱۳۹۱/۱۲/۲۰

حیدرآباد

بس په دې شوې معتبرې ارواگانې
چې له ځانه شوې خبرې ارواگانې

د ژوندون په واټه يې سرې اشارې بلې
دي ولاړې مروړې ارواگانې
په هنداره کې هنداره وه هنداره
مخامخ وې برابرې ارواگانې
چې د حضر^(۴) د يارۍ په شان پوهېږي
له دريا بڼه وي ژورې ارواگانې
بې وجوده يې توپير د مينې نشته
خو په پوهه کې وي نرې ارواگانې
چې نيوکې يې د حضر^(۴) په مستۍ وي
وي معصومي پيغمبرې ارواگانې
د خپگان سمندرونه په کچکول کې
رايسار کړي قلندرې ارواگانې

ته اوبه شه ساده لاره پکې وکړه
که راولوېږي ډبرې ارواگانې.

۱۳۹۲/۰۱/۰۳

حيدرآباد

په نخادې د خبرو ارواگانې
په گډا کړې د ډبرو ارواگانې

په هنداره کې هنداره وه هنداره
مخامخ وې د دلبړو ارواگانې

خدايه خومره به وي تنگې په وجود کې
د لـو پرو جورگرو ارواگانې

سپينې غاړې ته دې پورته راختلې
د درياب د مرغلرو ارواگانې

که رانه شي نو په تا پسې گلابه !
په وتودي د سندرو ارواگانې

د لکونو په دسمال کې يې کړې غوټه
د جانان د پيغمبرو ارواگانې

د /کاروان/ د مینې لپو پسي گرځي^(۱)
د مینکو د تنخړو ارواگانې

لکه پرکې راڅرگندې شي بیا ورکې
د هنرد تنگ نظرو ارواگانې

له ساده سره په خوب کې هم په وینښه
دي همکارې د ملگرو ارواگانې.

۱۳۹۲/۰۷/۰۴

حیدرآباد

(۱): پورتنۍ بیت د ښاغلي کاروان د لاندیني بیت په تاثر کې لیکل شوی:
مرغان دې راشي زموږ لپو کې دې ځالي وکړي
غرمو نښتر نه لري کلی مو چنار نه لري.

"نن" چي د "پرون" په تناره کي شو
زړه زما زرغون په تناره کي شو

ښکل يې د لمبې پر پاڅه ژبه کړه
بل چي د بېلتون په تناره کي شو

ژوند يې د ډوډۍ په بڼه وووېشه
سکور يې که سکون په تناره کي شو

موږ ته يې لمبې راپورې کړې وې
خپل يې نن ژوندون په تناره کي شو

وار دى په غزل کي د جينۍ ساده
وار چي د مضمون په تناره کي شو.

۲۴/۰۴/۱۳۹۲

اووم پېښمنی

حیدرآباد

چې نظريې هم د زړه له سترگو توی شي
د وږ سترگو دې بانه له سترگو توی شي

چې نه کسی نه لېمه او نه بانه وي
څوک به څرنگه په څه له سترگو توی شي

که اخته زموږ په څېر شي په دردونو
اوبښکې اوبښکې به دې زړه له سترگو توی شي

څه احساس د انسانیت که ورسره وي
نو هم اوبښکې د پانده له سترگو توی شي

هنرونه د نظرد جنگ ورزده کړه
ساده نه چې يې رانجه له سترگو توی شي.

۱۳۹۲/۰۴/۳۱

۱۴ پېښمنی

حیدرآباد

په هر نظريې زما زړه پرېوځي
له غټو سترگو يې بانه پرېوځي

که په ميدان کې چېرته نه پرېوځي
د مېز له مخې پښتانه پرېوځي
لمونځ مو قضا شوت ته په خبر شي اشنا
د غرونو سر ته شو غار مه پرېوځي
مينه مې هم دومره کمزورې نه ده
چې له حيانه يې لېمه پرېوځي
دی د فساد په کوم مقام کې انسان؟
د شر په غشي يې مارغه پرېوځي

"هغوی" خو وايي چې روان يو ساده
مگر "پاچا" وايي پاخه پرېوځي.

۱۳۹۲/۰۴/۳۱

۱۴ روژه

حیدرآباد

د زرگي په درد اخته شې چې دې زده شي
په يو چا پسې خپه شې چې دې زده شي

چې دې نه زده خو گيله هم درنه نه کړم
ته خولا هم سرچپه شې چې دې زده شي

بې ترتيبه بتخانه شوه درنه جوړه
ما وې ته به مو کعبه شې چې دې زده شي

شور و شربه دې رڼا په مخه يوسي
په آرام به لکه شپه شې چې دې زده شي

له دې مخکې گوره زه هم لکه ته وم
ته به هم لکه ساده شې چې دې زده شي

۱۳۹۲/۰۵/۲۲

حیدرآباد

بي له تانه مې مقصد نه پوره کېږي
د نيمگري ژوند فيصد نه پوره کېږي

بي منصوره دې تعريف راته مشکل و
بي پانسۍ د مينې حد نه پوره کېږي

بي ازله نوبيا څنگه دلته راغلم؟
بي ازله خوا بد نه پوره کېږي!

خلک وايي چې يې بنو ته تمه مه کړي
چې له لاسه زما بد نه پوره کېږي

که د پټې نامې ټکي دې ورنه کړل!
د ساده د زړه ابجد نه پوره کېږي.

۱۳۹۲/۰۵/۲۷

حيدرآباد

خیال پلو په مخه کړې، چې نړۍ په غم اخته ده!
که رښتیا د غریبانو، د مړۍ په غم اخته ده؟

د شپانه میرمن د مېړو، په شېدو ده ناوړه گاره
د شپانه ادې د مېړو، د وړۍ په غم اخته ده

بې له یاره بې له کاره، نو پاچا د خه لپاره؟
د پاچا ډلگۍ پرېشانه، د شړۍ په غم اخته ده!

نه مړه کېږي نه خلاصېږي، نه نارې د اخ کوی شي
بې چاره جینۍ په ژبه، راکوړۍ په غم اخته ده

د ساده د هېواد سوله، نړېواله سندرغاړې
په مړۍ گوزنې وهلې، د غړۍ په غم اخته ده.

۱۳۹۲/۰۶/۰۲

حیدرآباد

يو پخواني مقام ته ورسيدم
دلېوني مقام ته ورسيدم

ته چې رايا د شې زه دريا د شم لاسي
ستا د زرگي مقام ته ورسيدم
اوس به بيخي له برمه نه غورځېږم
اوس خو بيخي مقام ته ورسيدم
پوى د ملا په ستره خپته شولم
چې د چوني مقام ته ورسيدم
نن پرېستوراته سجدې کولې
نن د سړي مقام ته ورسيدم
ستا د وړبل څوکه مې خپله کړله
چې د بېري مقام ته ورسيدم

دا درته چا وې چې دروغ دي ساده
د جنتي مقام ته ورسيدم

۱۳۹۲/۰۶/۲۳

حيدرآباد

نور لټوي څه په گلابونو کې؟
ورک دی ترېنه زړه په گلابونو کې!

پټې دې په فطرت کې لکه بوی و مه
داسې لکه ته په گلابونو کې
لرې کره پردې افکار له زړه او سر
مه پرېږده واښه په گلابونو کې
چار چاپېرياران رانه چاپېره دي
ژوند کومه زه په گلابونو کې
تیت یې کرل بانه په انتګو باندې
توی یې کرل رانجه په گلابونو کې

نن یې د ساده په اړه وویل
غواړي رانه خوله په گلابونو کې.

۲۷ سنبله ۱۳۹۲

حیدرآباد

د زخمي زړونو ډاکټره مسته پيره
جار دې جار دې له نظره مسته پيره

شیطانان مې نابیره له زړه ورک شي
چې رایاد شي نابیره مسته پيره
بيا خوته لکه غمی د سلیمان يې
که پوره مې شي خبره مسته پيره
په خبرو کې بې ژبې غلی ناست وې
خاموشۍ کې ژبه وره مسته پيره
نه ملایي نه صوفي د باطلانو
خدای ساتلی يې له شره مسته پيره
بندگي دې په نصیب ده بزرگي ده
امتي د پیغمبره مسته پيره

د مودو تندي وهلی ساده راغلم
که مې بوځي ترگودره مسته پيره

۲۸ سنبله ۱۳۹۲

حیدرآباد

په ځوانۍ کې به هنداره راسره وه
بس په جیب کې به تیاره راسره وه

ته که نه وي خو په نښو دې روان وم
په قدم قدم دې لاره راسره وه
په سبا کې یې د لمر جامې پرتن کړې
په تیاره کې ترسهاره راسره وه
د ژوندون په تنهایی کې زما مینه
ستا تر دره زما یاره راسره وه
په څلور کونجه دنیا کې مې ځای نه و
دومره وېره له قهاره راسره وه

امانت مې ساده بېرته ازانگې کړه!
د طبیعت یوه کوکاره راسره وه.

۲۹ سنبله ۱۳۹۲

جمعه

حیدرآباد

په خېره کې دې خطر وينم رقيبۀ!
دوښمني د پيغمبر^(ص) وينم رقيبۀ!

نن به بيا وي له ازغيو لارې ډکې
چې تر څنگ دې د گودر وينم رقيبۀ!
اراده دې پلې شوې په وطن ده
کربلا وينم محشر وينم رقيبۀ!
وينې وينې هغه ځمکه چې پرې درومي
په قدم کې دې ضرر وينم رقيبۀ!
د دوو ورونو دوښمني دې کرله ډېره
چې کابل او پېښور وينم رقيبۀ!
خلکو هسې ناپوهي په خره تپلې
لږ دې اېخوا هم له خر وينم رقيبۀ!

د ساده په رقابت کې ځان خبر کړه
د اور پندې دې پر سر وينم رقيبۀ!

۲۷ سنبله ۱۳۹۲

جمعه

حیدرآباد

بيتونه

د هجر شپه د وصال تنده اشنا
څنگه به خلاص شم له دې بنده اشنا

شیطان د مینې خوند په بله وهي
مینه د چا مه شه بې خونده اشنا

خدای (ج) درکړې د زرګي په نوم ډېوه ده
تېل د مینې پکې واچوه چې شپه ده

نړېوال مودې په سقاط پسې راغلي
په ژوندوني مو روانه جنازه ده.

سترگي پېرمه زړگي ورباندې پلورم
د سودا لپاره بڼکلی سړی گورم

فلسفې مې راته خدای (ج) په ځان کې وښود
ځان مې ورک دی اوس په ځان پسې مې ښورم.

حیراني په محبت کې ایله سردی
خپل به پوی شي پټی وروسته سوروردی
چې خبروي، له خپل ځانه نا خبروي
چې له ځانه څوک خبروي، نا خبردی
هر بېگا او هر سباد یار سلام کړي
په اسمان کې که قمر دی او که لمر دی.

پوره دې که پوره کړلو د سترگو اعتکاف
نظر به دې بیا بند نه کړي د وسپني غلاف

منزل ته رسیدل دې که په نیت کې وي ساده
مستقیم لکه الف اوسه قوي شه لکه قاف.

د زړه صبر دې په خدای (ج) او په قرآن شه
د ښکلا ملنګه مینه دې باران شه

چې خورې یې د مانا وږمې وږمې شي
د خبرو ښې دې شنه او سره گلان شه

د فنکار د ښکلي ذهن انعکاس وي
په تصویر کې هم د خپل وجود احساس وي
د کوم فکر د وحدت مخه چې ډېر شي
د شیانو اندېښنې وي او وسواس وي.

تېرې څوکې يې غوټۍ کړې، گلابونو ارواگانو
په اغزو کې شئ داخلي، د گلونو ارواگانو
بې خوبې د وطن ډېره، سترگې سرې د ځمکې گرځي
لرې يې ولمانځي د مينې، په خوبونو ارواگانو.

د دوښمن مړوند به ونيسو په خه شي
نه لېنده لرونه توره او نه غشي.

يادي له بارانه سره مل راځي
زړه ته په شېبو شېبو غزل راځي

زړه يې رانه وړې خو زړه نه راوړي
غېږې ته راځي خو په ډېر چل راځي

ستا په دربار کې چې مقام نه لري
لکه بيخي چې سړی نام نه لري

ځکه نمايان يم په هنداره کې
زه د ستا په شان يم په هنداره کې

ته مې چاپېريال يې زه په تا کې يم
څه ټکلی ودان يم په هنداره کې

سپين شعرونه

وختونه

راشه راشه

www.ketabton.com - د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

چې وختونه سره جوړ کړو
زه به لمر ته به سپوږمۍ شي
زه به تا ته
ته به ما ته لېونی شي
☆ ☆ ☆

ښه شوه ښه شوه
چې ته راغلي
ستا په څنگ کې
زه تودېږم
ستا په څنگ کې
زه بدلېږم زه بدلېږم
ستا په څنگ کې
لکه لمر داسې ځلېږم
☆ ☆ ☆

اهودادی
اهودادی
زه خو لمر شوم چې ته راغلي

ته سپوږمۍ شوې چې ته

راغلي

زه راو ختم په غرونو

خلک وايي

چې سبا شو

زه پناه شومه په غرونو

خلک وايي

چې بېگا شو

زه چې لارم نو ته راغلي

خلک وايي

چې د غرونو

پر سرونو سپوږمۍ راغله

زه له تايم

ته له مايي

زه رهايم

ته رهايي

زه سبايم
ته بېگايې
ته سبايې
زه بېگاييم
زه له تايم
ته له مايې
ته له مايې
زه له تايم

۱۳۹۱/۱۰/۰۱

حيدرآباد

وخت له کومه موږ ته راشي؟

چې لمر نه وي
شپوږمۍ نه وي
ستوري نه وي

رڼا نه وي
سبا نه وي
بېگا نه وي
وخت له کومه موږ ته راشي؟

سبا نشته
بېگا نشته
غرمه نشته
ما بېام نشته
وخت بهر دی له زمانه
وخت بهر دی له مکانه
وخت له کومه موږ ته راشي؟

وخت په لاس کې
د گړۍ د ستونو نشته

وخت په لاس کې
د سپوږمۍ او ستورو نشته
وخت په لاس کې
د زرینو وړانگو نشته
وخت د مینې
په شپه کې راپیدا شي
وخت د مینې
په بوسه کې راپیدا شي.

۱۳۹۱/۱۰/۰۴

حیدرآباد

لمر

لمر ولاړ په درمنده کې

ته وامتہ د غوبل ده
چار چاپېره ترې تاوېږي
غت غوايان د سپينو ستورو
د دې ستورو د غوايانو
له قدم قدم قدمه
موسمونه پيدا کېږي
سپرلی راشي غنم شنه شي
اوړی راشي غنم وشي
منی راشي جوار شنه شي
ژمی راشي جوار وشي

لمر ولاړ په درمنده کې
ته وامتہ د غوبل ده
چار چاپېره ترې تاوېږي
غت غوايان د سپينو ستورو

وخت ختي ختي خپرېږي
د دې ستورود غوايانو
له قدم قدمه زېږي
وخت په برخو برخو ویشي
څه غنم شي څه گیندې شي
څه یې بوس او څه خچکي شي.

۱۳۹۱/۱۰/۰۴

حیدرآباد

روح

روح په تا کې
روح په ما کې
روح په تېږه
روح په ونه
روح په هر څه کې نټلی
روح د روح نه زېږېدلی

زه دې روح یم ته مې روح یې
زه په تا کې ته په ما کې
گرځېدی راگرځېدی شو
زه په تا کې ته په ما کې
بدلېدی رابدلېدی شو
زه که تا ته دریادېږم
ته به ما ته رایا دېږي
نه به زه درنه هېرېږم
نه به ته رانه هېرېږي

روح چې راغی
روح یې راوړ
د مریمې تر لمنې
روح چې وشو
روح الله شو
عیسی ستر شو په خدا شو
بناپرک ته یې وړکړو

هد ېرې يې راژوندی کړې
خاطرې يې راژوندی کړې

☆ ☆ ☆

روح چې راغی

تر حلاجیه

په منصور کې راڅرگند شو

روح په چیغو نارې وکړې

نور په نور کې راڅرگند شو.

هرڅه ستا لپاره دي خو !

که ستا لېچې، مړوندونه

نه وي !

په بنگړیو په وښیو

څوک څه کوي؟

که ستا سپین ورغوي

که ستا د سپینو سپینو ګوتو

سپین سپین شیرچایي نو کونه

که ستا سپینې

کورمې لرونکې نرۍ پښې

نه وي!

نکريزې دې ورکې شي!
که ستا په گوتو جوړې گوتي
که ستا سترگې ستا لېمه

نه وي!

په گوتي په چيله بيا
په رنجو او په رنجوړمه
څوک څه کوي؟

که ستا د زلفو

د گېډيو کلېچونه

که ستا د زلفو

د گېډيو تيارې

که ستا د زلفو

د گېډيو خوږبو

نه وي!

د شرشمو د زيتونو په غوړيو

د سپوږمۍ په رڼاگانو

په يخو يخو هواگانو

څوک څه کوي؟

که ستا لونگينې خولې

که ستا پاسته ماسته گامونه

نه وي!
د زرگي په سپين دسمال بيا!
د طبيعت په شنو فرشونو
څوک څه کوي؟
خو
که ته نه وي!
په ما څوک څه کوي؟
هو! په ما څوک څه کوي؟
دا هرڅه او هرڅه

هغه چې ياد مې نه کړل
هغه هم
دا ټول ستالپاره!
هو دا هرڅه ستالپاره دي!
خو
ته پوهېږي؟
چې ته د چالپاره؟
هو!
بالکل!
هېڅ شک نشته!
ته زما لپاره!
خو
زه او ته دواړه!
غاره ترغاره!

د ژوند د سيند پر غاړه !
د چا لپاره؟

۱۳۹۲/۰۵/۲۰

د وړوګي اختر څلورمه
حيدرآباد

نړاو ښځه

زه او ته يوو
په يو باغ کې
پرويا له پورې را پورې
مخامخ ولاړې ونې
ډک لاسونه مو د مينې
له ميوو نه زنگېدلي
پريو بل دي اچولي
زما لاس کې سره انار دي
ستا په لاس کې سرې منې دي
زه انار يم ته منه يې !
زه که تريو يم ته خوږه يې !

۱۳۹۲/۰۵/۲۰

د وړو کي اختر څلورمه
حیدرآباد

سور گلاب او سره مچی

چپ طرف کې د تتر مې
اووه پانی سور گلاب راتو کېدلی
هره پانه

د اوو پانو د پاسه

د شبنم سپینې ټوپۍ یې

په تتر باندې ټومبلي

له بېدیا نه د سرو شاتو

سره مچی گلاب ته راغله

سپینه خوله یې

په سرو پانو باندې کېښوه

د سرو پانو سره شیر یې

د شبنم سپینې ټوپۍ یې

ټولې تېرې کړې

په ینگه

چې راوینښ شوم
چې مې سترگې کړلې پورته
ته مې
چپ طرف کې
مسکه وې ولاړه!

۱۳۹۲/۰۵/۲۲

کابل/کارته نو

نظمونه

"زما" پيل او پای

(۱)

راغلی اتېوان^(۱) یمه، له هرڅه بې خبریمه
په کوم لوري روان یمه، بې لوري بې گودریمه

مشکل یم که اسان یمه، د نوي لار پر سریمه
کافر که مسلمان یمه، هنداره بې جوهریمه

په لاس کې د باغوان یمه، یو تخم د شجریمه
خبر چې اوس په ځان یمه، په څنگ کې د دلبریمه

په څنگ کې د دلبریمه، وحدت زما په ځان کې دی
وحدت زما په ځان کې دی، کثرت زما په ځان کې دی

نفرت زما په ځان کې دی، الفت زما په ځان کې دی
دوزخ زما په ځان کې دی، جنت زما په ځان کې دی.

(۱) اتیان: زمونډ لهجې ویوکی دی چې په دغو ماناو کارېږي؛ نابلد، نوی، ناخبره
اوناپوه.

(۲)

پردي د نا پوهۍ لرم، تيارې د لويې لارې دي
حيلي او چلاکۍ لرم، لرمې دي بېماري دي

تاييا چې قارونۍ لرم، لمبې راته بيدارې دي
چارې د ژبښۍ لرم، د ورور په نوم تيارې دي

کږې د زړه پورې لرم، کږې مې سمې چارې دي
لشي د ځانځانۍ لرم، کپسې زما بېماري دي

کپسې مې چې بېماري دي، علت زما په ځان کې دی
علت زما په ځان کې دی، قيمت زما په ځان کې دی

نفرت زما په ځان کې دی، الفت زما په ځان کې دی
دوزخ زما په ځان کې دی، جنت زما په ځان کې دی.

(۳)

نیشان مې شان په شان گوره، مجنون یمه لیا یمه
منصور د خپل دوران گوره، صوفي یمه مُلا یمه

د راز عجیبه شان گوره، چې حضر^(ع) یم موسی^(ع) یمه
میخوارو ساقیجان گوره، مینا یمه، مینا یمه

ما بنام د سحر ځان گوره، چې نن پرون سبا یمه
دانا ساده نادان گوره، هم دا یمه هم دا یمه

هم دا یمه هم دا یمه، نوعیت زما په ځان کې دی
نوعیت زما په ځان کې دی، فطرت زما په ځان کې دی

نفرت زما په ځان کې دی، الفت زما په ځان کې دی
دوزخ زما په ځان کې دی، جنت زما په ځان کې دی.

۱۳۸۴/۰۸/۱۱

د روژې مبارکې دېرشمه،
حیدرآباد/خوست

نوی پاچا

پاچا راغی د "سرې آسیې" په گدی کې
ځان یې پټ دی د پردیو په شری کې
خپل یې پلي خو سپاره یې ټول پردي دي
په لښکر کې یې څه ښځې څه سړي دي
اعلانونه د انصاف د عدل کېږي
وايي هر څه به په ناف د عدل کېږي
پاچا راغی پر گدی د پاچا کښېناست
گدی څه چې پر پگړۍ د پاچا کښېناست
چې دربار یې دومره لږ څه برابر کړو
رادعوت یې ټول راعیت په یو خبر کړو
پاچا ونې لومړۍ وغوښتې دربار ته
مشرتوب چې خدای (ج) ورکړی و چنار ته
په دربار کې چنار پورته شو وینا کړي
چې خبر د قام په حال باندې پاچا کړي
لا تر اوسه چنار سپین نه و وهلی

پاچا ووې چې زه ښه يم پوهېدلی
مطلب دا دی چې ته غوږ شه زما وروره
او خبره ډېره نه اوږدو و نوره
موږ راوړی نن په پلان کې زلمیتوب دی
وخت راغلی په تا ډېر د بوډ اتوب دی
زموږ کار دی چې نیالګي په کار لګيا کړو
په کار پوی د کار سړي په کار لګيا کړو
د کيکر په مشرۍ کې به اوسېږي
چې په مینه او په عدل وپوهېږي

☆ ☆ ☆
په دربار کې بیا د ژویو نوبت راغی
په دې ژویو کې پاچا د قوت راغی
مشري که له فطرت ه د زمري وه
پاچا پته له ګېدې سره یاري وه
د پاچا امر په دې ډول څرګند شو
ګېدې سپین لباس په غاړه راڅرګند شو
مشري شوه د خپل قام د ده پر غاړه
د زمري په ګېده سپینه توره لاړه

په دربار کې د مرغانو نوبت راغی
 د شهباز وجود په رپد الوت راغی
 د گوزار په اراده شو دایې ووي
 لږ په ځان شوا داره شويایې ووي
 وي يې دا څنگه پاچا و پاچاهي ده
 عجيبه دموکراسي د پلوماسي ده
 د تپوس په مشرۍ کې نه اوسېږم
 زه شهباز يم ه آزاد آزاد گرځېږم
 د شهباز پردې خبره شور ماشور شو
 د پاچا په مېلمنو باندې بل اور شو
 پاچا غلې خوله نږدې کره خپل وزیر ته
 وزیر پورته شولو لومي او زنځیر ته
 د پاچا په مېلمنو کې یو مېلمه و
 ته به وایې د پاچا د کور کوربه و
 له وزیر نه یې هم لومه زنځیر واخیست
 له پاچا نه یې هم چل او تدبیر واخیست
 په خوږه خوږه شهباز ته ورنږدې شو
 په پلمه پلمه شهباز ته ورنږدې شو

په تپوس باندې يې غږ وکړو چې ژر شه
ته مې دوست ته مې ملگری د هنر شه
د شهباز وزر يې ژر په لومه بند کړل
د تپوس ياران يې غږي د خپل گوند کړل

پاچا راغی د "سري آسپي" په گډۍ کې
ځان يې پټ دی د پرديو په شړۍ کې
خپل يې پلي خو سپاره يې ټول پردي دي
په لښکر کې يې څه بڼځې څه سړي دي
نه پوهېږم چې دا څه ډول پاچادی؟
کار د چا وطن د چا او واک د چادی!

چې دنيا يې لېونی ده

(۱)

چې دنيا يې لېونی ده
تقضا د زندگی ده
په بدل کې د خواری ده
یا پلودی یا ډوډی ده
نه چې حوره بڼا پېری ده.
(۲)

چا ته لومه شي لېندی شي
چا ته ورکه درخانی شي
چا ته گرانه ناوکی شي
چا ته غرد شیرینی شي
د چا بنده په غړی ده.
(۳)

څوک په بڼه د خپل نفس کړي
څوک په بڼه د هوس کړي
څوک بهر له "مخمس"^(۱) کړي
څوک دننه په قفس کړي
په چا گرانه ترخدایۍ ده.

۱۳۸۴/۰۹/۰۷

(۱) د سپېڅلي اسلام پنځو بنسټونو ته اشاره ده.

گني نشته سپين او تور

(۱)

د چا ژوند لکه گبین
د چا ژوند لکه گنډپر
د چا ژوند لکه رنډا
د چا ژوند د شپې په خپر
ژوند د هر سړي جدا
رنگ په رنگ او خپر په خپر.

(۲)

خوک همت کوي خوک نه
خوک مېړې شي خوک خرې
خوک د کور خوک د بېدیا
خوک شي بښه خوک سړی
خوک زړگی لري دریاب
خوک زړگی لري گری.

(۳)

خوک لگیا په محبت
خوک لگیا په اخ وډب

څوک بنده وي د پيسو
څوک بنده وي د خپل رب
څوک برېښه لکه څاروی
څوک انسان وي مودب

(۴)

څوک نارې کړي له مستۍ
څوک ژړا کوي اخ اخ
څوک ځلا کړي لکه لمر
څوک شرمېږي په خپل منځ
څوک روان دی تر جنت
څوک روان دی تر دوزخ

(۵)

څوک چې نه ويني خپل یار
بل به څوک وي لا غریب
که مانا ده د جنت
خو وصال دی د حیب

که مانا ده د دوزخ
خو قربت دی د رقیب

(۲)

دا خطا د مور و پلار
چې انسان شي دوزخي
دا رنځ د مور و پلار
چې انسان شي جنتي
گني نشته سپين او تور
ټول پيدا يوو ملکوټي.

۱۳۸۴/۰۹/۲۱

حیدرآباد

که مې زړه له چا نه ښه شي

(۱)

ما وې څنگه به دې خپل کړم
چې په مینه دې زه ښکل کړم

يو دې زړه ته رانېږدې کړم
بل دې سترگو ته کجل کړم

ستاله مخه ورېدلې
دنړۍ ښکلا غزل کړم

ته په مينه راته موسې
زه دې سترگو ته کتل کړم

چې نړۍ رنارنېاشي
چې دمخ خراغ دې بل کړم

وېيې ډېر ښه دا به وشي!
ما وې کله به دا وشي؟

(۲)

ما وې زه درېسي راغلم
په مزله درېسي راغلم

ته مې ويني لکه ويني
چې له زړه درېسي راغلم

کره په سترگو مې ته پورې
چې رانجه درېسي راغلم

په بېديا کې رانه ورک شوې
تر کاله درېسي راغلم

دا پوښتنه مگر وکړه
چې په څه درېسي راغلم

وې يې ډېر بڼه دا به وشي!
ما وې کله به دا وشي؟

(۳)

ما وې سرمې له تاجار شه
هر نظر مې له تاجار شه

سرتر پايه زه دستايم
زړه ځيگر مې له تاجار شه

ما بنامي مې له تاجار کړې
ما زديگر مې له تاجار شه

ډکه شپه له ستورو ډکه
سپين سحر مې له تاجار شه

ما وې تا چې پکې ستايم
دا هنر مې له تاجار شه

وې يې ډېر بڼه دا به وشي!
ما وې کله به دا وشي؟

(۴)

ما وې ځان مې درته راوړ
ډک جهان مې درته راوړ

ستا دیو نظر په بیه
سر سامان مې درته راوړ

تاله گرانه راته ویلي
په تاگران مې درته راوړ

که مې گل کړې ارمانونه
داغستان مې درته راوړ

ته مضمون د مینې را کړه
چې عنوان مې درته راوړ

وې یې ډېر بڼه دا به وشي!
ما وې کله به دا وشي؟

وې یې هله به دا وشي!
که مې زړه له چانه بڼه شي؟

۱۳۸۴/۰۹/۲۳

حیدرآباد

بنا مارد جینی پلار

لا ماشوم ده وړه ده
لا سپېڅلي پرې بڼه ده

اوس روانه ده دوزخ ته
خه چاره يې نيشته مخ ته
اوس کښي د اورد پاسه
د ظالم بابال له لاسه
پلاري يې زوی د کاکا مړ کړو
بيا يې ځان جرگې ته پر کړو
لور وړه يې د تره زوی ته
گوره ورکړه هغې لوی ته
بل يې خولا که کلدارې
په دريم ورځ تيارې
د سرو وینو په بدل کې
تره ته ورکړې په اول کې
اوس د وړا نوبت رالڼد شو
په جينۍ قيامت رالڼد شو

د نکريزو شپه بېگاته
سره ډولۍ به وي سبا ته
ورځ چې تېره شوه ماښام شو
د وړې جينۍ ناکام شو
چې همزولې يې وړې وې

له ماښامه بعد ويدي وي
پرې راټولي مشرانې
مړې مړې اوښکې ترې روانې
چايي زلفي سمولې
چا نکريزي لگولې
خوب پرې راغی په سنگار کې
شوه ويده په دغه چار کې
چې سبا شو مور له خوابه
راييداره کره بې تابه
خو چې مخ ته يې وړپام شو
داغ يې سور په مخ ترپام شو
موريي ښه شوه ورته څيره
عجيبه شوه ورته څيره

چې د شپې وه ژړېدلې
نيمه وينه خوبولې
په نکريزو سوک لړلې
دې په سترگو کې وهلی
د نکريزو رنگ پرې ښخ و

ته واوينې د دې مخ و
ماسپېښين چې ډولۍ راغله
تبه سره په جينۍ راغله
ډولۍ نه وه بس ښامارو
دا ښامار د جينۍ پلارو
اوس نو ویر کوي په زړه کې
ځي د لوی ښامار په خوله کې
د دوزخ د لمبو کور ته
ژوندۍ درومي جينۍ گور ته

۱۳۸۴/۱۰/۰۳

خو چې نه ورکېږي څه دي؟

ونې اور واخلي لمبې شي
څه لوگي شي څه اېرې شي
اېرې باد يوسي ذرې شي
اوبه گرمې شي تودې شي
د گازونو لارې دوي شي

تير به ماته په خټک شي
که څوک لښکي ورته څک شي
نو په خپله به هک پک شي
پای به هر څه هر څه ورک شي
نه به پاتې د چاشک شي

خو چې نه ورکېږي څه دي؟
د گلرنگو گل کاته دي!
زه او ته دي بد او بښه دي!
دا روحونه دي که څه دي!
چې په نام باندې د زړه دي!

حیدرآباد - ۱۳۸۴/۱۰/۰۷

پی خوله ماشوم
او

توره چورلکه

يوه شپه چې دوي بجي وي
د ټول کلي د بوي مړي وي
د سخت اوړي په موسم کې
زمونږ کلي او په چم کې

يو د پي خولگي ماشوم و
د تمام جهان مفهوم و
له ادې سره په څنگ کې
ويده پروت و په فلنگ کې
په انگر کې يې فلنگ و
نه خطر و او نه جنگ و
يو ناخاپه غر لاره
تهه والاره دنيا لاره
د ماشوم چيغار شو پورته
په ژړا ژړا شو مور ته

موري يې ونيوله کلکه
پاس پر کوري يې وه چورلکه
وه چورلکه دومره ټيټه
چې ويشتي شوله په لټه^(۱)
موري يې ژر شوله بېداره
د ماشوم له ډېر چيغاره
په چيغار چيغار سبا شو
په چيغار بېرته بېگا شو

پلاريې لار لوملا ته
دم يې راوړلو بېگاته
موريې دم کړو ورپه غاړه
په ورو ورو يې ژړا لاره
په سلگو سلگو سهار شو
د ماشوم زړگي قرار شو
يوه ورځ شوله دوې شپې شوې
پر ماشوم ډبرې ترڅې شوې

(۱) ليته: زموږ په لهجه کې لوتې ته وايي.

هر يو سات مودى په غم کې
داسې حال مودى په چم کې
چې تويېږي وينه ډبره
له هر چا ده مينه هېره
رب دې خيرکړي نور به څه شي
د ساده به زړه اوبه شي.

۱۳۸۴/۱۰/۱۱

حیدرآباد

څوک ددې ټکو شاعر شو؟

تاته وگورم يو درد مې، په زړگي کې راپيدا شي
دلنډۍ پشانې فرد مې، په زړگي کې راپيدا شي
په وجود کې زما خپور شي، لکه وينه لکه مينه
زلزله راباندې راشي، سرتري پای مې خوځوينه
بې خبره قلم واخلم، د کاغذ پر سپينه ځمکه
کړونده د ټکو وکړم، ستوري راشي له فلکه
ددې ځمکې اوسيدونکي، بنکلي بنکلي خلک راشي
ددې پېښې نندارې ته، ډېر ښاغلي خلک راشي
ته يې پته په زړه کې کښېښې، دوی زما په ننداره شي
چې زما په ننداره شي، دوی په خپله ننداره شي
اوس کوم درنه جانانه، دا ساده غوندي پوښتنه!
زه په دې کې يم حيرانه، چې له چا وکړم مننه؟
چې د ژوند په دې شېبه کې، څوک ددې ټکو شاعر شو؟
چې د ژوند په دې شېبه کې، څوک ددې ټکو ماهر شو؟

"سعود سید شاہ" ته

زما وجود او زما خان سعوده
دومره په بره رانه مه څه کنه
ستا په سندرو کې مې ته وليدې
کوم خبره رانه مه څه کنه

تاد "حمزه" وينا ته غوږ ايښی دی
ځکه د لمر په مانا ښه پوهېږي
ته د خوشال غوندي له قامه خبر
د لروبر په مانا ښه پوهېږي

ته که په ښار کې بې کچکوله اوسې
خود "رحمان" په ملنګۍ کې غرقاب
ته لېونټوب د لېونيولرې
ته د "غني" غوندي خانۍ کې غرقاب

ته که درنگ و نور خبري کوي
ته درنگونو مانا بنه پېژني
ته امکاناتو پسي نه گرځي بس
د امکاناتو دنيا بنه پېژني

ته د جانان خوا ته نېردي وردرومي
ته آزادي له خپل وجوده غواړي
رقيب غماز دي پېژندلي دي خو
تل به طاقت له خپل معبوده غواړي

۱۳۸۵/۰۱/۱۲

حیدرآباد

انساني قرباني

د جلیس په نوم سړی و په یو وخت کې
ډېر سخي او مېړنی و په یو وخت کې
د اوو زمنو پلار و مهربانه
ستر تاجر او ستر مالدار و مهربانه
څوک چې خدای (ج) ته ورنږدې وي او نېکان وي
را روانه پرې لړۍ د امتحان وي

د څلورو پرېښتو نه په اسمان کې
جبرائیل (ع) و مکائیل (ع) شوې په بیان کې
مکائیل (ع) پوښتنه وکړله نادره
او ځواب یې ترې نه وغوښت په ظاهره
د انسان تپوس یې وکړو په دې شان ته
جبرائیل (ع) یې غوږ نیولی و بیان ته

مکائیل (ع) وې چې په ځمکه کې انسان دی
نه پوهېږم چې بخیل که مهربان دی؟

زه خو وایم چې بخیل بخیل بخیل دی!
نه مې یار نه مې ملگری نه خلیل دی!

جبرائیل^(ع) بیا ورته وې چې راشه گوره
چې دې ځمکې ته ورکوز کړم زما وروره

بیا نو ځمکې ته را کوزې پرېښتې شوې
او زموږ په څېر یې هو بهو څېرې شوې
جبرائیل^(ع) د مسافر په نوم روان شو
د بیمار او د ضعیف انسان په شان شو
مکائیل^(ع) ورته طبیب شو په یو ښار کې
د طبیب پشانې ناست په انتظار کې
بل طبیب په دغه ښار کې چېرته نه و
د بیمار په انتظار کې چېرته نه و

جبرائیل^(ع) چې د یو کلي په جومات کې
هله ناست وو د پرېښاغلي په جومات کې
د وجود د بیماری شکایت وکړ
بیا یې جوخت د غریبۍ شکایت وکړ

ځان یې دوی ته مسافر و معرفي کړو
هر یو خوی یې د بیمار غوندې سړي کړو
په جومات کې خلک واړه پرې خپه شول

مهربانه عجيبه شول، عجيبه شول
 نبې پرېماني اشرفۍ يې ورته راوړې
 په بخښنه په ډالۍ يې ورته راوړې
 مسافر له اشرفيو نه منكر شو
 له بخشش او له ډاليو نه منكر شو
 ده غوښتنه د طبيب كړه چې ما بوځئ
 او كېسه يې په ترتيب كړه چې ما بوځئ
 ده په ښار كې ورته نوى طبيب وښود
 د مرض لپاره روى^(۱) طبيب وښود
 كليوال بې حده خوښ په دې طبيب شول
 ډېر منونكي د رحمان او د حبيب شول

مكائيل^(۲) په انتظار كې ورته ناست و
 د طبيب په نوم په ښار كې ورته ناست و

(۱) روى: حريص، بد، سخت.

كليوالو بېمار وروستو طبيب ته
 ټول حيران وو د بېمار غريب نصيب ته
 چې طبيب ورته علاج په مينه وښود
 خو علاج يې د انسان په وينه وښود

وي د داسې هلک خون ورته پکار دی
چې د شپږو ورونو غم پرده امبار دی
وي يې لار شئ دا ماشوم به ورته مړ کړئ
په سرو وينو يې بېمار واړه ککړ کړئ
په چاره به يې غړی کړئ ورته غوڅه
خو چاره به بڼه تېره وي نه چې پخه
او ماشوم به د بابا په لاس مړ کېږي
هسې نه چې د بل چا په لاس مړ کېږي
له دې پرته که څه کېږي بڼه خبر شئ
ستاسې کار به نه جوړېږي بڼه خبر شئ

کلېوال په دې ماشوم پسې روان شول
گرځي گرځي په پوښتنه په گريان شول
له هر چا نه يې تپوس په لار کولو
يو سړي ورته په ښار کې وښودلو

وي يې ورشئ د اوو زمنو پلار دی
د جلیس په نوم يادېږي لوی مالدار دی
خو دا شپږ زمن يې پرلپسې مړه دي
نه پوهېږم چې مړه شوي ترې په څه دي

د قاسم په نوم بچی دی یو ورپاتې
په گلونو کې بیرې دی یو ورپاتې

کلېوال په منډه ورغلل مالدار ته
د زوی مړې غمځېلي غریب پلار ته
سرتريايه یې کېسه ورته بیان کړه
او نسخه یې د طیب ورته عیان کړه
په ورو، ورو او بڼکې روانې له جلیس شوې
په ژړا کې کېسې وړانې له جلیس شوې
بیایې وروسته ورته ووې چې سهي ده
خورضا مې د قاسم پکې شرطې ده
بله دا چې د قاسم یوه مور کی ده
د زمنو له غمونو لېونۍ ده

د دوی دواړو رضاتوب پکې ضرور دی
ما په سترگو دغه سوال درته منظور دی

کلېوالو چې قاسم کله خبر کړو
عجیبه وه قاسم واک ور لره ورکړو

بيايي مور په دې کپسه کړله خبره
چې توتۀ به دې بېلېږي له خېگړه
مور غريبه يې په دې باندې رضا شوه
دغه پېښه هم ورپېښه له قضا شوه

د جلييس دغه اووم وړوکی زوی و
اوس يې خداي (ج) ورځنې اخلي په دې پوی و
مکائيل (د) مهرباني د انسان گوري
په انسان کې قرباني د انسان گوري

جبرائيل (د) چې اوس په شکل د بيمار دی
د هلک وينې ته ناست په انتظار دی

کلبوالو چاره راوړله مالدار ته
چې غړی د زوی ورغوځه کړې سهار ته
بيا جلييس غړی ورغوځه د خپل زوی کړه
په کاسه کې يې سره وینه ورته توی کړه
مسافر ته يې کاسه کړله وروړاندې
سره د وينو يې تحفه کړله وروړاندې

مسافر دغه کاسه کړله قبوله
سره د وینو یې تحفه کړله قبوله
په مننه خوشالۍ ترې نه رخصت شو
د جلیس مقام د خدای (ج) په نزد اوچت شو

امتحان په امتحان کې داسې راغی
نوی شان په نوي شان کې داسې راغی

جبرائیل (ع) د مکائیل (ع) سره یوځای شو
د طبیب په نوم خلیل سره یوځای شو
د مرغانو په څېر وختل اسمان ته
په زاریو دواړه کښېناستل سبوحان ته

د جلیس په باب یې ښکلې دعا وکړه
دې ښاغلیو ښه ښاغلي دعا وکړه
خدای (ج) قبوله هیم د دوی دغه دعا کړه
دروازه یې د نعمت وړباندې واکړه

د جلیس په کور کې ویرلاد ماشوم و
څوک به څه وکړي تقدیر داد ماشوم و

لایسې مړې هدېرې ته نه و وړې
خو ترتیب یې د هرڅه و ورته کړې

امتحان په امتحان کې داسې راغی
نوی شان په نوي شان کې داسې راغی

جبرائیل^(ع) ومکائیل^(ع) یې درته راغلل
د انسان په شاني بېرته ورته راغلل
غږ یې وکړو چې موږ وږي مسافریو و
د ډوډۍ په انتظار کې برادریو و

چې جلیس کله راووته بهرته
مسافر وږي ولاړ و د ده درتته
بیایې دواړه لاسنیولي بوتل کورته
غږ یې وکړو د مړ شوي قاسم مورتته
وې ډوډۍ ورته تیاره که په بیړه
هله ژر شه هره چاره که په بیړه

د سترخوان يې برابر کړو بڼه په منډه
مسافرو ته جلیس په ویا له تنډه
مسافر چې د سترخوان ته په کتو شول
یو و بل ته په کتو په موسېدو شول
مکائیل^(ع) مهرباني د انسان گوري
په انسان کې قرباني د انسان گوري

بیا يې غږ پر جلیس وکړ لو چې راشه
خدای^(ج) د ستا شوت ته د خدای^(ج) شوې په خدا شه
هله راشه چې ډوډۍ ته سره کښېښو
څنگ په څنگ چې خوشالۍ ته سره کښېښو

خو جلیس وې چې مې زړه نه ورته کېږي
او مړۍ مې په غړۍ کله تېرېږي
د قاسم په نوم بچی مې دی مړ شوی
په گلونو کې بېری مې دی مړ شوی
اخېري بچی مې دی و رانه مړ شو
زما روح زما زړگی و رانه مړ شو
شېبه وروسته جنازې ته روانېږو
خو په گډه هدېرې ته روانېږو

مسافرو بیان واورېد په غوږونو
لایې خولې وهلې نه وې په شخوندونو
د جلیس په کپسه پوی وول له اوله
خو کپسه یې تش له ده نه اورېدله
بیایې غږ پر قاسم وکړ لوچې راشه
راژوندی راته په حکم د الله شه

د قاسم مړی ژوندی شو په فلنگ کې
په ډوډۍ ورسره کښېناستو په څنگ کې

د جلیس له سترگو اوښکې شوې روانې
د قاسم په هرکلي کې شوې پرېمانې

امتحان په امتحان کې داسې راغی
نوی شان په نوي شان کې داسې راغی

د جلیس هغه مړه شوي زمن خه وو!
د قاسم سره پوره پوره اووه وو!

بس په حکم د الله (ج) سره ژوندي شول
بس په حکم د الله (ج) سره سړي شول
پرېښتو په دسترخوان باندې راټول کړل
نوي ژوند په نوي شان باندې راټول کړل

مکائيل (ع) ته ورمالومه قرباني شوه
ورمالومه د انسان مهرباني شوه

له جلیسه مسافرو روخصت واخیست
پرېښتو په ښو خبرو روخصت واخیست

پر ښو خلکو وي د خدای (ج) امتحانونه
ډېرو، ډېرو قربان کړي دي ځانونه
قرباني د ابراهيم (ع) راته یادېږي
اسماعيل (ع) مې هم په سترگو کې غږېږي

په دې شاتنه مې اخير د دې بيان دى
انسانيت د سر په بيه هم ارزان دى.

۱۳۸۵/۰۵/۱۸

حيدرآباد

په نيمه شپه کې
د جانان سره
يو ځای شمه زه

زرگى ناولى کړي د غير فکر کولو باندې
هوا مرداره کړي د ساه په اخيستلو باندې
ستوري په کانو باندې ولي هم اېرې ورشيني
فلک ته گوري له نظره سرې لمبې ورشيني
مينه تربته کړي د کرکې د خپسې په نوم
وېره خپره کړي د شيشکې د خپسې په نوم
ونې اړې کړي د لرگيونه يې اور جوړوي

چېرته چې امن وي په هغه ځای کې شور جوړوي
سپېڅلې خاوره يې د پنبو لاندې هم ورکه ښکاري
ځمکه تردې پوره د مردارو اوبه ډکه ښکاري
په داسې وخت کې د جانان په لور مزل کومه
په داسې وخت کې د خپل ځان په لور مزل کومه
په نیمه شپه کې د جانان سره يو ځای شمه زه
په سپين سبا کې د خپل ځان سره يو ځای شمه زه.

۱۳۸۵/۰۸/۲۸

ځينې ملگري عجيبه کره کتنه کوي^(۱)

(۱)

په لېوني مزاج راپورته شي شننه کوي
ځينې ملگري عجيبه کره کتنه کوي

لکه کارغه، د "غونښه" غږنه يې وپرېرېمه ډېر
د کور پر سرمې راتېرېږي ځان ښودنه کوي

لایې سپنه راباندې يخه په ژوندیو نه ده
اوس مود مړو نوبت راغلی مړوژنه کوي

د تورې غسې غوندې راشي په تیاره، تیاره کې
په توره شپه کې د "خوشال" د هډ وېستنه کوي

نه مو غمخور شته نه مو کوم سړی پوښتنه کوي
ځینې ملگري عجیبه کره کتنه کوي.

(۱): یو وخت د الفت مجلې په (تله) برخه کې د ځینو لیکوالو هڅه دا وه، چې د خوشال بابا^۱ نسب مغل ثابت کړي او ځینو نورو یې بیا په ځواب کې د طنز په ډول د رحمان بابا^۲ نسب عرب ښودلو نو د هغو لیکنو له لوستو وروسته دا نظم لیکل شوی.

(۲)

قلم راواخلي پر کاغذ باندې لیکل شروع کړي
پر دغه توره د لیکوالو قتلول شروع کړي

د زهرو غشي د شربت په رنگ کې رنگ کړي ورته
د کاذبانو لېنده وکارې ویشتل شروع کړي

د باباگانو شاعرانو له نښه منکر
لکه لمانځه کې چې سندري او غزل شروع کړي

په سپين لباس کې د تحقيق وي په تکذيب کې مصروف
لکه پردی مُلا په دين کې لاسوهنه کوي

د خدای (ج) په وړاندې بڼه پوره سرغړونه کوي
ځينې ملګري عجيبه کره کتنه کوي.

(۳)

له لري لري نه نقاد راپسي کورته راغی
لکه غمونه او فرياد راپسي کورته راغی

که له اسمانه مرسته راشي گني نشته چاره
شیطان غماز رقيب ناباد راپسي کورته راغی

د خپلواکۍ فکر مو آن راته په سر کې وژني
سالارد ظلم استبداد راپسي کورته راغی

په خپل تحقيق سره يې ځان کړلو د نورو حساب
د بل په رنگ د بل په بڼه کې خپر نه کوي

دغه مسرۍ ورته ساده له سوي زړه نه کوي
ځينې ملگري عجيبه کره کتنه کوي.

حيدرآباد/خوست
۱۳۸۲/۰۲/۱۹

انسان

او

قانون

له اوله چې انسان دی پیدا شوی
له اوله په یو شان دی پیدا شوی
د انسان د شان لپاره په یو شان کې
د قانون تشه راغلې په انسان کې
د دې تشې ډکونه په اقرار شي
په اقرار شي په گفتار او په کردار شي
په اقرار او په گفتار کې بریالی دی

فرق يې نشته که څوک ښځه که سړی دی
خو ملاماتې په کردار کې پاتې شوی
د ژوندون په دغه چار کې پاتې شوی
په دې لړ کې یو قانون دیو پاچاو
یو پاچا داسې پاچا چې د هر چاو
د انسان د ځناو ورو د پریانو
د اوبو وده و او د مرغیانو

د هر چا حبسه مالومه په قانون کې
پابندي ورباندې نه وه په ژوندون کې
په هوا به تخت روان د دې پاچاو
که زمان و که مکان د دې پاچاو
په څه شان به له خپل ربه پوهېدلو
د هر څه سره په ژبه پوهېدلو
په خپل ځان یې هم قانون و پلي کړی
په دې شان یې ټول ژوندون و ښکلی کړی
د هر چا لاره مالومه په قانون کې
څه مشکل به چېرته نه و په ژوندون کې
په قانون کې د ښکاري سړي لپاره
و وراغلي، که کوله یې دا چاره

د ښکاري په نوم جامې به يې په تن وي
 د ښکارزنو علامې به يې په تن وي
 په قانون کې وې د ښکار جامې مالومې
 په يورنگ د دغې کار جامې مالومې
 چې ښکاري سړی څارويو ته معلوم وي
 چې ښکاري سړی مرغیو ته معلوم وي

خو ښکاري به چې د ښکار جامو کې ووت
 په خپل کار پسې د کار جامو کې ووت
 تر ماښامه به يې لښکي ښکار وکړي
 له ناکامه به يې لښکي ښکار وکړي
 څه وخت وروسته يې د ښکار جامې کړې تويې
 په دې شان يې د وقار جامې کړې تويې
 پس له دې به په عادي جامو کې تللو
 په تگۍ به يې پرېمانه ښکار کولو
 خو په ښکار کې به يې هېڅ برکت نه و
 په داکار کې به يې هېڅ برکت نه و
 انسانيت يې په دې کار سره معدوم شو
 د فطرت د محکمې لخوا محکوم شو
 که لږ فکر د انسان په اړه وکړې
 او حساب يې د تاوان په اړه وکړې

په جنت کې چې آدم^(ع) و خطا شوی
له قانونه ښه مخکې و خطا شوی
له قانونه چې آدم^(ع) کله خطا شو
له آرامه له سکونه هم وریا شو.

۱۳۹۱/۰۱/۱۹

حیدرآباد

ولسمشر ته

زه ولس یم ته مو مشرد هېواد یې
زه په خدای^(ج) خو ته په ماباندې آباد یې
ته که ښکلی یې خو ښکلی په ولس یې
گنې پرته له ولسه خو یو کس یې
ته که نه وي خو ولس به خامخا وي
چې مو مشر شي یو کس به خامخا وي
په ولس کې له ولسه ولسمشر
وي خبر له خپل ولسه ولسمشر
چې خبر وي له ولسه خو پاچا وي
په ولس کې له ولسه د هر چا وي
ته خبر یې او که نه یې راته وایه
که خبر یې نو خبر یې تر کوم ځایه
که خبر یې نو بیا ولې داسې گونگ یې؟
د ولس له خدمتونو نه په څنگ یې!

که خبر نه یې نو غوږ شه چې خبر شي
په خدمت کې د ولس به معتبر شي

په ولس دې ده وباد لوږې گډه
ته یې نه وینې؟ بلاد لوږې گډه!
یو سړی چې یې بچی له لوږې خرڅ کړو
په دې شان یې خپل زرگی له لوږې خرڅ کړو
په ولس دې ناروغۍ دي گډې شوې
خو بلاوې لېونۍ دي گډې شوې
دا بلاوې زموږ لور ته هم راغلې
زموږ کلي زموږ کور ته هم راغلې
په هېواد کې چې علاج د بلانه و
په سهې مانا کې جاج د بلانه و
نو مجبور شولو چې لاړ شو پېښور ته
هله کپنو یو ښاغلي شان ډاکټر ته
چې تر ګرمې پورې لاړو سراچه کې
زړه مې خر شوله گردونه په سینه کې
بیا نو هلته فلنگ کوچ ته شوو ورپورته
د پولیسو قلنگ کوچ ته شوو ورپورته

شو و روان په گورگوری، خو تر کوها ته
په دُعا او په زاری، خو تر کوها ته

له کوها ته چې روان شو و نظامپور ته
د رنځونو بلا کلکه شوه رنځور ته
ځای په ځای مو پېسې ورکړې هر پټک ته
چې ما بنام شونږې شوې وو اټک ته
له اټک د نوبار په لور روان شو و
بې حساب په دې لاره کې ستومان شو و
ما خوستن چې پېښور ته شو و دننه
په ځان پوی نه شو و چې چرته شو و دننه
ته خبر یې او که نه یې ولسمشره؟
چې ته وین یې که ویده یې ولسمشره!
د خوشال (ح) او د رحمان بابا (ح) په کور کې
لکه مړي د هندوانو په سره اور کې
پټ په پټه گرځېدلو پېښور کې
ځای پر ځای یې شو کولو پېښور کې.

۱۳۹۰/۱۰/۰۴

دوشنبه

حیات آباد کمپلېکس روغتون / پېښور.

محمّد ولي جان مقبول مې د تنکۍ ځوانۍ وختونو ملگرى و. ډېر دروند او د ځانگړي استعداد لرونکى ځوان، شاعر او د ميرانشاه له گورنمنټ هاى سکول څخه يې د بري سند ترلاسه کړى و.

شعر يې روماني خو يو نيم بيت يې حماسي رنگ هم لري. په اصل کې د پکتيا د سيد کرم اوسيدونکى و. مگر لاتراوسه د ميرانشاه په درگې منډ يې کې او سپدل له بده مرغه د روژې مبارکې په نه ويستمه د پلار له خولې خبر شوم چې مقبول سهار مهال په ميرانشاه بازار کې دخپل دوکان دروازه خلاصوله خو دروازه شاربټ يا برېښنا شوې وه نو دى يې ونيو او په همغه ځاى کې يې ساه ورکړه، الله دې رحم ورباندې وکړي، امين. غم او درد يې لاندې مرثيه راباندې وويله

مقبول ځوانيمرگ ته !

چې خبر شومه له پلاره په دې پېښه
زړه دې سم رانه بهر کړو د مرگ نېښه
يار مې ومړ د برېښنا له سخته برېښه
ته پرې ورشه د سبا باده الوېښه.

له همزولو نه يې دنگه ځواني لاره
په رنگونو کې او برنگه ځواني لاره
توره سپينه غنمرنگه ځواني لاره

ډېر افسوس دی څنگه څنگه ځواني لاره.

د ځويونو له امله چې سلطان و
زمانې ته د رڼو او بو و جدان و
هم د کور و هم د کلي هم د ځان و
د ملگرو په ټولي کې به روان و.

اوس به لرې له ملگرو نه دېره وي
د ملگرو اندېښنه به ورسره وي
څوک به څه وکړي چې وخت د چا پوره وي
خداي (ج) دې وکړي چې د خولې خوند يې پوره وي.

تېرېدنه له نړۍ نه يو معمول دی
څوک به پاتې شي؟ چې تلې ترې رسول (ص) دی
مرگ راغلی په دنيا کې خود شمول دی
بريالي به هغه څوک وي چې مقبول دی.

۱۳۹۱/۰۵/۲۷

نه ويستمه روژه/خوست ښار

هر وخت د کلي ننداره کومه

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
وايي چې کوم طرف ته تلې سړې
زموږ له لارې نه بې لارې دي اوس
زموږ د کلي دا ښاغلی سړې

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
وايي چې څه شو دا په کومه لارو
معلومه لاره يې راپرېښودله
په تپه توره نامعلومه لارو

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
وايي چې څنگه د پردو شورانه
زموږ کپسې يې هېرې کړې دي اوس
د نورو نورو په کپسو شورانه

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
پوښتنه ښه ده چې ثواب دی پکې
خوزه په دې کلي کې څه وکړمه
چې ژوند کول گوره غذاب دی پکې

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
خو ته خبرې چې دا ښکلی کلی
په کومه لاره چې مزلونه کوي
په کومه لاره چې وتلی کلی

په دغه لاره یې ازغي کرلي
په دغه لاره کې بمونه ښخ دي
په دغه لاره کې ښیښې ښیندلې
په دغه لاره کې سرونه ښخ دي

په دغه لاره کې ابلیس ولاړ دی
په دغه لاره کې لښکرې دده
په دغه لاره کې نیستې ولاړه
په دغه لاره کې کوډگرې دده

په دغه لاره کې رنځونه د زړه
یا به کینه یا به ریا وي د چا
یا په گمان او یا په بخل ککړ
خو داسې نه چې ملریا وي د چا

په دغه لاره بلاگانې راځي
پر چا وي مېلېن پاکستان لیکلی
پر چا اېساف په غټو غټو ټکو
تش پر تندي یې وي انسان لیکلی

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
وايي چې لرې له موږ تلې تلې
په دغه چم کې دلته نشته سړي
له نرخ او کلي نه وتلې تلې

د کلي خلکو ته به تلې ښکارم
خو زه د خړې غونډۍ سر کې ناست يم
هر وخت د کلي ننداره کومه
د لوړې لوړې غونډۍ سر کې ناست يم.

۱۳۹۷/۰۲/۰۱

کوچني اختر
حیدرآباد/خوست

عقیده

وهابي:

بي له دې چې محمد (ص) د خداى (ج) بنده دى
بل يو فكر په دې برخه كې گنده دى

محمد (ص) چې وژوندى خو پيغمبرو!
نور انيت به پكې څه وي؟ چې بشرو!

محمد (ص) راته راوړى يو قرآن دى
له دې پرته خو زموږ په څېر انسان دى

شرک روان پر مقبره د محمد (ص) دى
چا جوړ كړى بي جوازه پرې گنبد دى

بل په دين كې مذاهبت ته ځاى نه شته
واسطه هم بي له خدايه د خداى (ج) نه شته.

بريلي:

محمد^(ص) چي زما روح دی زما خان دی
محمد^(ص) له خپله خانه پرما گران دی

محمد^(ص) په دې نړۍ کې هم گرځېږي
د لمانځه په مخته صف کې حاضرېږي

محمد^(ص) له پرېښتونه چې بهتر دی
بیا خو خود په گرځېدلو مقدر دی

محمد^(ص) د خدای^(ج) ولي د خدای^(ج) نبي دی
محمد^(ص) که په څېره کې د سړي دی

خو د خدای^(ج) په عادتونو مهذب دی
محمد^(ص) په حقیقت کې لکه رب دی

صوفي:

محمد (ص) د خدای (ج) له نوره پیدا شوی
محمد (ص) د خدای (ج) په نوردی صفا شوی

محمد (ص) په حقیقت کې د خدای (ج) نوردی
خو تعریف د دغې ټکي ډېر مستوردی

محمد (ص) خیرالبشر دی پیغمبر دی
محمد (ص) مې د زړه سردی پیغمبر دی

محمد (ص) چې مقتدا دی د نبیانو
مجتبی دی مجتبی دی د ولیانو

امتي د محمد (ص)، بنده د حق یم
بس چې حق یمه خو حق یمه چې حق یم

ولس:

نه مې پوهه نه مې عقل دومره ډېر دی
نه مې ذهن رسيدل زور په زېر دی

يو مې خدای (ج) يو مې کتاب يو مې رسول و
هر يو کار مې د مقبول نبی قبول و

خو د مصر وهاييانو وهايي کړم
د عراق صوفي په يو نظر صوفي کړم

بل د بريلي پاکستان په لاره لاړم
اوس په چينغو چينغو ژاړم لاره غواړم

نه د دين نه د دنيا نه د مولا شوم
يو صورت وم خو جدا جدا جدا شوم

۱۳۹۲/۰۵/۱۳

۲۷ پېښمې

حيدرآباد

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library